

Poštnina plačana v gotovini

Bogoljub

Februar 1933

VSEBINA:

Razprave — Sedem vrelcev življenja. (Dr. Fr. Jaklič.) — Naše družinske rane. (Kanonik J. Volc.) — Skrbimo za mladino! (Dr. J. Grafenauer.) — Izredno sveto leto. — O sveti daritvi. (V. Vodusek.) — Kaj je po svetu lepega. (J. Kalan.) — Na Marijinih potih: Pri družbi v službi. (J. Langerholz.) — Na cilju: Učiteljica ponižanih. (Življenje Marjetke Sinclair. Priredil L. G.) — Pesmi: Darovanje. — Cerkevna pesem. (V. Vodusek.) — Iz življenja Cerkve. — I., II., Marijine družine. — Katoliška akcija... — Duhovne vaje. — Opazovanja. — Razno. — Dobre knjige. — Vprašanja in odgovori. — Prošnje. — Zahvale. — Sedem slik v bakrotiskih med besedilom. Poleg teh še umetniška slika na ovitku.

Cena »Bogoljuba«:

na umetniškem papirju 30 Din, na navadnem 20 Din; v Avstriji 3 Š, v Italiji 8 Lir, v Čehoslovaški 15 Kč, v Franciji 12 fr., v Ameriki — 50 Dol.

Spisi, prošnje, zahvale, vprašanja se pošiljajo uredništvu »Bogoljuba« do 8. vsakega meseca. Vse drugo gre na naslov upravnništva »Bogoljuba« v Ljubljani.

Koledar Apostolstva molitve za februar 1933.

Glavni mesečni namen, blagoslovljen po sv. očetu: | Misijonski mesečni namen, blagoslovljen po sv. očetu:
Vladarji in državniki. | Rešitev sv. Cerkve na Kitajsk. pred nevarnostmi

Mesečni zaveznik: Lurška Matí Božja (11).

Dnevi	Godovi	Posebni dnevni nameni	Vedno češčenje sv. R. T.	
			Ljublj. šk.	Lavant. šk.
1 Sreda	Ignacij š. muč.	Ženini in neveste	Ljublj. franč.	Celje šol. ss.
2 Četrtek	Svečnica	Marijanske kongregacije	Vrabcé	Petrovče
3 Petek	Blaz š. muč.	Bolniki in strežniki	Trboje	Žalec
4 Sobota	Andrej Korsini š.	Verouk v srednjih šolah	Begunje p. L.	„
5 Nedelja	5. por. Agata d. m.	Apostolstvo mož in fantov	Kor. Bela	Golovlje
6 Poned.	Tih š., Doroteja	Utrditev vere pri nas	Sela p. Šum.	Teharje
7 Torek	Romuald opat	Nevarnost komunizma	Koč. Reka	„
8 Sreda	Janez od Mala sp.	Širjenje dobrega tiska	Hotedršica	Orize
9 Četrtek	Ciril Aleks. š. c. uč.	Zadeve naših škofov	Mirna	„
10 Petek	Skolastika dev.	Naši ženski redovi	Ljublj. Licht.	S. Peter S. d.
11 Sobota	Lurška M. B.	Rusija, Španija, Mehika	Trstenik	Oalčija
12 Nedelja	1. predp. 11. obl. p.	Duh zalajevanja in žrtev	Žabnica	Polzela
13 Poned.	Katarina Riči d.	Starši in vzgojitelji	Hotič	„
14 Torek	Valentin muč.	Brezposelni in gladujoči	Radovljica	Kozje
15 Sreda	Favstin in lov. m.	Visokošolci in inteligenca	Bela cerkev	„
16 Četrtek	Julijana d. muč.	Čistost mladine	Zalilog	S. Peter Sv. g.
17 Petek	Donat muč.	Zakonska čistost	Zavratac	„
18 Sobota	Simeon š. muč.	Svetost duhovnikov	Idrija	Podsreda
19 Nedelja	2. predp. Julijan	Misijoni in duhovne vaje	Duplje	Podsreda
20 Poned.	Elevterij š. muč.	Pogosno sv. obhajilo	Leše	Podčetrtek
21 Torek	Feliks muč.	Misijonski poklici	Banjaloka	„
22 Sreda	Petra stol. Ant.	Sv. oče in njegovi nameni	Št. Vid p. B.	Sv. Vid n. Pl.
23 Četrtek	Peter Dam. c. uč.	Duhov. in redov. poklici	Kolovrat	„
24 Petek	Marija apostol	Katoliške organizacije	Vavta vas	S. Marjeta n. P.
25 Sobota	Viktorin muč.	Napredek katol. misijonov	Trnovo sam.	Olimlje
26 Nedelja	3. predp. Aleks. š.	Zadostilne pobožnosti	Slap	Dobje
27 Poned.	Gabriel Ž. M. B.	Naši moški redovi	Razdrto	Pištanj
28 Torek	Roman opat	Priporočene zadeve. Umrli	Preloka	„

Ure, zlatnina,
optični predmeti

L. VILHAR

urar

LJUBLJANA

Sv. Petra cesta 36

Najceneje in najboljše kupite raznovrstne
ženske in moške čevlje
 domačega izdelka, kakor tudi copate, noga-
 vice, rokavice, predpasnike, razno perilo in
 pletenine v trgovini pri
Pavla Videmšek, Ljubljana, Sv. Petra c. 19

P * O * M * A * R * I * J * I * K * I * E * Z * V * S * V

FEBRUAR

XXXI. LETNIK

1933

Sedmero vrelcev življenja

(Ob novem slovenskem obredniku.)

Mnogi katoličani našega časa natančno poznajo in marljivo uporabljajo pripomočke za svetost in zveličanje, katere je ta ali ona svetniška oseba na sebi preizkusila in še drugim priporočila. Skrbno se oklepajo teh sredstev. — V sveti katoliški Cerkvi pa imamo sedmero virov življenja in svetosti, sedem sv. zakramentov, ki jih je sam Jezus odprl s svojimi prebodenimi rokami. Božjega izvora so in učlovečeni Bog, edini pravi in večni Duhovnik nove zaveze, deli po njih bogastvo svojega zaslužnja. Ali ni torej prav, da se z zakramenti, s temi sedmerimi pripomočki svetosti in zveličanja, zopet in zopet seznanjamo?

I.

Ko človek razmišlja o zakramentih, mu nehote pridejo na ustnice psalmistove besede: »Hvalite Gospoda, ker je dober in na veke traja njegovo usmiljenje!« Vsak od sedmerih zakramentov je zares izredno delo božje nežne skrbi in ljubezni za človeka.

Tako nekaj svetega so! Slovenski izraz »svetotajstvo« dobro poudari njihovo svetost. Veličastni obredi stare zaveze so bili le senca in le predpoda zakramentov nove zaveze. Če so se pa Izraelci tako tesno, zvesto in navdušeno oklepali od Boga jim določenih obrednih dejanj, ali se mi, še vse bolj srečni sinovi in hčere nove zaveze, ne bomo s še večjim ponosom in zaupanjem ozirali na zakramente nove zaveze in jih rabili?

Cerkev je Jezus od njenega početka ljubil kot svojo nevesto in se ji je vsega dal. Dal ji je tudi velik del svoje božje moči in oblasti. Ni ji pa dal moči, da sama ustanovi kakšen zakrament ali ga nadomesti s kakšnim novim; ustanovitev zakramentov je Jezus popolnoma sebi pri-

držal. Ob njih začetku stoji torej osebno sam Jezus in nas ljubeče gleda in vabi k njim. Govori nam, da je bilo treba njegovega strašnega trpljenja in njegove bridke smrti, preden je ustanovil sedmere zakramente.

Pač pa je Jezus dal Cerkvi oblast, da njegove zakramente upravlja in svojim članom deli. S čudovito skrbnostjo in ljubeznijo jih je Cerkev od prvih početkov delila in varovala. Vseh sedem zakramentov je že v katakombah po večkrat naslikanih ali pa s kakšnimi drugimi dogodki naznačenih. Cerkev je zakramente tudi obdala s krasnimi obredi, katere bomo poslej še lahko toliko bolj spoznali in spremljali, ker nam je sveta stolica dovolila popoln slovenski obrednik.

Vzhodna cerkev pripoznava in deli vseh sedem zakramentov kakor mi. Protestantje so pa razen krsta vse zavrgli in tudi nimajo posvečenih škofov in duhovnikov, ki bi jih mogli deliti. Dve sto trideset milijonov kristjanov je torej brez sv. zakramentov in njihove milosti! Kaj naj pa rečemo šele o nekrščanskih sto in sto milijonih! Kako bi jih katoliško misijonstvo že s svetimi zakramenti osrečilo!

II.

Vsak izmed zakramentov se po Jezusovem naročilu izvrši z nekim vidnim dejanjem: z oblivanjem, z maziljenjem, s polaganjem rok itd. K temu zunanemu dejanju mora delivec dodati še besede, ki se po smislu ne smejo izpremeniti. Zakaj je Jezus ta vidna dejanja in te slišne besede hotel imeti? Zakaj nam vprav po teh vidnih znamenjih hoče deliti svojo nevidno milost?

Zato, ker smo mi ljudje telesna bitja in želimo nevidne in zgolj duhovne resnice in

dogodke na kakšen viden in slišen način imeti pred seboj. Ko stojimo pred oltarjem in gledamo škofa, kaj nad posvečencem dela in govori, vidimo tako rekoč na lastne oči in slišimo tako rekoč na lastna ušesa, kako prihaja nevidna milost in oblast v dušo posvečenca. Ali ko klečimo ob bolnikovi postelji, kar vemo, kdaj je milost dušnega pokrepčila prišla v bolnikovo dušo. Vsi poganski obredi čarovnikov in vražarjev so sami taki — seveda popolnoma ponesrečeni — poskusi, do nevidnih učinkov priti po vidnih obredih in slišnih besedah.

Svetotajstva podelijo milost sama iz sebe, ne šele zaradi svetosti delivca ali zgolj zaradi primerne priprave prejemnika, kot je trdil Čeh Hus. Milost že zaradi pravilno izvršenega obreda samega pride v dušo. Pač pa je res, da delivčeva svetost in prejemnikova priprava pomnožita stopnjo podeljene milosti, kot tudi dračje še tem bolj zagori, čim bolj je postalo suho.

Ako je pa v prejemnikovi duši bila kakšna ovira, recimo pri nekaterih zakramentih smrtni greh, ali pa kaj drugega, potem milost tako rekoč — zaradi zakramentalnega dejanja — pride pred dušo in čaka, kdaj se bo ta ovira odstranila, bodisi s popolnim kesanjem, ali pa na kak drug način; potem pa bo milost stopila v dušo in začela delovati v njej, čeprav morda šele po dolgih letih.

III.

Kakšno milost pa prejmemo v zakramentih?

Dvojno.

Vsak zakrament nam podeli ali pa pomnoži posvečujočo milost. To je tisto nadnaravno življenje, božjo podobnost in lepoto, katero v tem življenju le bolj slutimo, kot pa poznamo, a bomo po smrti zastrmeli nad njo. Železo je temno in mrzlo; pa ga deni v ogenj in bo postalo podobno ognju: svetlo bo in žareče. Vcepi na divjak žlahtno mladiko: ves bo požlahtnjen in bo prinašal žlahtne sadove. Tako pa tudi našo dušo posvečujoča milost požlahti, da postane neizrekljivo lepa, bolj sveta in samemu Bogu podobna.

Vsak izmed sedmerih zakramentov nam podeli mnogo take lepote in bogopodobnosti. Vrednost posvečujoče milosti je neizmerna, neizmerna je torej tudi vrednost vsakega zakramenta.

Sleherni od zakramentov pa nam daje tudi dejanske milosti. To je božjo

pomoč, katera potem na razne načine zatira v nas zla nagnjenja, nam budi dobre in zveličavne misli, nam užiga srce v svetem navdušenju in daje novo moč in vztrajnost naši volji. Teh dejanskih milosti nam zakrament ne podeli takoj, vseh hkrati, ampak nam daje pravico do njih; ko jih bomo potrebovali, jih bomo nemudoma prejeli, in sicer prav take in tolike, kakor bo za tisti trenutek potrebno. Na primer:

Pred oltarjem klečita ženin in nevesta. Na rame sprejemata sveto breme, da si bosta pomagala v življenju in otroke prav vzgajala. Zakrament svetega zakona jima podeljuje pravico, da jima bo Bog vse življenje, vsako leto, vsak dan in vsak hip, prav do njune smrti pomagal pri družinskem življenju in pri skrbi za otroke. Bog jima bo res vseskozi pomagal; ko je postavil zakrament sv. zakona, se je nezmotljivo zavezal za to in bo oba poročenca skrbno imel vsak hip pred seboj.

Rodil se jima je otrok. Pri krstu se mu je izbrisal izvirni greh. Ko pa otrok dorašča, rastejo žal tudi slaba nagnjenja v njegovi duši. Jim bo mogel biti kos? Pri birmi prejme nezmotno zagotovilo, da mu bo Bog še posebno pomagal, boriti se zoper vse sovražnike zveličanja. Ko bo ta otrok že morda v poznih moških letih, bo zaradi sv. birme še vedno sproti dobival božjo pomoč.

Za tega njunega otroka se bo približal večer življenja. Hudo bo obolel. V dušo se mu bodo plazili strahovi pred večnostjo, vsiljevala se mu bo nezaupnost v božje odpuščajoče usmiljenje, telesno trpljenje ga bo dušilo. Pa bo prišel duhovnik in ga dal v sv. olje. Ta zakrament bo bolniku dal pravico do božje pomoči, tolažbe in drugih potrebnih milosti, dokler bo trajala ta bolezen. In Bog mu jih bo res dajal, vsak dan in vsak hip, ker se je v svoji resničnosti in zvestobi k temu zavezal, ko je postavil zakrament svetega maziljenja.

Isto velja o ostalih štirih zakramentih. Vsak od njih je neusahljiv vir božje pomoči.

Krst, birma in mašniško posvečenje pa dušo še posebej zaznamujejo. To Kristusovo znamenje ji bo ostalo na vse veke; če bo pogubljena, ji bo pa v še toliko večjo sramoto in toliko večjo kaznen. Tega neizbrisnega znamenja na svoji duši sedaj sicer še ne vidimo, v onostranskem življenju pa nam bo zablščalo v vsej svoji lepoti in značilnosti.

Ali niso torej sveti zakramenti nekaj veličastnega in za našo srečo velevažnega? Jezus, naš Dobri pastir, jih je ustanovil in nam po njih deli dušno moč, tolažbo, svetost in zagotovilo zveličanja. Prisrčna za-

hvala mu zanje! Zahvala mu za one, katere smo že prejeli, pa tudi za one, kateri nas še čakajo. O da bi jih kar najbolje pripravljeni prejeli!

Dr. Fr. Jaklič.

Naše družinske rane

Mi vsi, ki smo že nekaj soli snedli na svetu, živo čutimo, da je bilo nekoč vse več zaupanja, zadovoljnosti in složnosti med ljudmi ko te zadnje naše čase. Če ne že sploh po celih okrajih, mestih in večjih vaseh, pa gotovo vsaj po posameznih družinah. Ljudje pod isto streho so držali skupaj, se spoštovali, ljubili in hvaležno priznavali tudi vodstvo tistemu, ki jim je rezal kruh. Danes pa —? Ali so še družine zavetišča zveste ljubezni, nesebičnih skrbi, zvestobe, voljne vdanosti in odkrite hvaležnosti? Pravijo, da ima velik del današnjega svetovnega zla na vesti razmajano življenje po družinah. »Družina je tista mala celica, ki na njeni življenjski sili sloni moč narodov in držav.« Zato bi morali skrbeti vsi voditelji ljudstev, da ostane ta prevažna celica povsod zdrava in močna. Najmodrejšje odredbe zakonodajalcev namreč nič ne pomagajo, če je zginit iz družin pravi duh: silneje in globlje obvlada človeka vpliv družine, v kateri je zrasel, ko katerikoli drugi vnanji vpliv.

Preteklo leto se je trudil v najuglednejšem francoskem katoliškem časniku »La Croix« (Križ) zlasti pisatelj Henry Reverdy, da dožene, odkod propadanje družinskega življenja skoraj po vsem kulturnem svetu. Iz poročil, ki jih je prejel iz raznih delov Francije, od mož in žená vseh slojev, zlasti od učiteljev in profesorjev, je prišel do zaključka, da ugonablja srečo družin največ slaba vzgoja mladine, pa še tudi drugi vplivi, ki jih naši predniki niso poznali, ali pa so se jih bolj varovali. Če si ogledamo te vzroke in jih obrnemo na naše razmere, se nam bodo znabiti oči odprle, da je obči družinski razkroj več ali manj segel že tudi med nas.

1. Po mnogih družinah se vzgaja mladina brez ozira na vero. Nikoli ne vidijo otroci takih nesrečnih družin, da bi starši molili, da bi šli v cerkev, da bi se z veseljem udeležili kake verske prireditve, da bi vsaj enkrat na leto prišli od obhajilne mize; nikoli ne čujejo, da bi se

o čem božjem pohvalno razgovarjali, da bi nepoštenost obsojali, ker Boga žali, da bi se spominjali posmrtnega življenja... Vse njih vzgajanje je golo ljubkovanje, dokler so otroci še na rokah, pozneje pa karanje in zmerjanje. Pred 50 leti je bila še ena prvih skrbi mater ta, da so naučile otročiče izgovarjati najprej ime Jezusovo. Danes se malokatera še na to zmisi. Nekdaj so si matere prizadevale, da so priljubile otrokom že v zgodnji mladosti molitev. Danes jim je še kratka večerna molitev bolj za igračo. Nekdaj so privajali starši otroke na samopremažovanje in jih utrjevali za borbe v življenju. Danes odstranjajo od njih vsako težavo, samo da si ohranijo njih ljubezen. Nekdaj so starši sami spremljali otroke v cerkev in jih tam nadzorovali. Danes jih samo pošiljajo, sami pa službo božjo zamujajo ali celó čisto opuščajo. Na ta način pač ne more zrasti otrok veren, če mu manjka vsakršno bodrilo in dober zgled. Koliko se pa še ravna brezveren ali versko mlačen otrok, ko doraste, po volji staršev — ko ne prizna nad seboj nobene odgovornosti — dovolj kažejo vsakdanje žalostne skušnje. Brezbožen otrok je družini trnjeva šiba.

2. Žalostno je tudi to, da ne poznajo mnogi starši pri vzgajanju nobenega drugega cilja, ko le posvetno korist otrokovo. Le zato naj bo otrok pošten, da bo lažje prišel do kruha, dobro napredoval, se povzpел do veljavnega položaja, do bogastva in da bo užil čim več dobrot tega sveta. Vzgojno načelo takim staršem je samo tostransko in materijalistično: »Človek je za to na svetu, da karmoč prijetno živi in se zabava, kolikor mu to pripuščajo razmere. Z mladih nog naj se otroško prizadevanje na to uravná«... Saj je prav, da mislijo starši tudi na gmotno preskrbo otrokovo v življenju, toda edina naloga vzgoje to ni in poglobitna tudi ne. Človek ima vendar še odličnejše, svetejše naloge o življenju, kot dobra papca in pupca, ima neumrjočo dušo in ga s smrtjo še ni konec. Ali ni nujno, da ga vzgoja tudi na te naloge pripravlja? Potrebno je pa tudi za

družinsko življenje, da se otrok ne vzgaja na golo sebičnost. Ali bo mar tak človek, ki so mu od mladih nog pridigali samo o samoljubju, rad za druge delal in se za koga žrtvoval? Še misli ni! Starši mu bodo v breme, ko bo zadnje denarce izsilil iz njih, otroci napotje, življenje v družini pa nadloga.

3. Zelo kvarno vpliva na družinsko življenje tudi to, ker se Cerkev tako odrija od vzgoje otrok ne le v šolah in v vsem javnem življenju, ampak tudi po mnogih družinah. In vendar je Cerkev zato ustanovljena, da je učiteljica in vzgojiteljica narodov, mladine pa še prav posebno. Saj se mora človek takrat vzgajati, ko je za vzgojo najbolj dovzeten in vzgoje najbolj potreben. Res je, da lahko dobi človek tudi brez Cerkve neko gotovo mero vzgojenosti, značajnosti in plemenitosti, toda v popolnega človeka se ne bo nikoli povzpел in tudi zanesljiv v naravnih čednostih nikoli ne bo brez sredstva božje milosti, ki jo posreduje le Cerkev in ki je zlasti mlademu človeku v boju z neurejeno naravo neobhodno potrebna. Ali ne vidimo, koliko surovosti, razbrzdanosti in brezvestnosti je med mladino, ki je Cerkvi odtujena? Uvaževati je pa treba predvsem še nadnaravni smoter, ki ga človek brez Cerkve doseči ne more. Pot v nebеса nam kaže Cerkev, zato mora biti človek izmlada navezan na Cerkev, da pride v nji in po nji do svojega večnega namena. Družina, ki otrok ne zveže s Cerkvijo, je otrokom mačeha, ne mati.

4. Tudi tisti starši ne razumejo prav svojih dolžnosti, ki prepuščajo vzgojo otrok samo šoli. Naravni vzgojitelji otrok so starši. Otroci so njih lastnina in nobena

oblast na svetu nima pravice, vzeti jim to lastnino, ako po pameti skrbe zanjo, pa tudi nobena oblast jih ne more odvezati dolžnosti, ki vелеva, da vzgojé svoje otroke v poštene ljudi. Sam božji Zakonodajalec jim je naložil to dolžnost; on jim je otroka dal in jim podaril za ta posel tudi posebno stanovsko milost v zakramentu sv. zakona. Šola naj le izpopolni, kar bi starši pri vzgoji premalo ali preslabo storili, bodisi da niso imeli za temeljito vzgojno delo zmožnosti ali volje ne. Tudi naj dá šola otroku tisto umstveno izobrazbo, ki je starši nimajo časa dati, pa jo zahtevajo razmere življenja. Pred Bogom so tudi starši v prvi vrsti odgovorni za to, kakšen otrok zraste: dober ali slab. Zato se ne morejo otrestiti očitkov lenobe in pomanjkanja ljubezni tisti starši, ki puste rasti otroka prva leta brez naukov in strahovanja, češ, ga bo že šola poučila in mu glavo prav obrnila. Pa ko bi se taki površni starši vsaj v šolski dobi kaj pridali zanimali, koliko postaja otrok boljši pod katehetovo in učiteljevo besedo! Pa jim je otrokov napredek v srčni izobrazbi tudi tedaj malo na brigi. Neki šolski ravnatelj pripoveduje, da se je zglasilo pri njem tekom šolskega leta 284 očetov in mater, ki so prišli vprašati zaradi otrok; toda le trije so vprašali, če otrok tudi v plemenitosti kaj napreduje. Vsi drugi se za vzgojno plat šole sploh niso brigali. Ali ni v takih družinah otrok samo igrača ali pa celo nevšečno breme staršev, ne pa dragoceno seme, ki mora biti čuvano in negovano, da ne zraste iz njega divjak, v žalost in sramoto družini.

(Konec prihodnjič.)
Kanonik Josip Volc.

Darovanje

*Marija,
s svojim tihim darovanjem,
mi v temni duši
novo luč prižgi,
da slutim bom za zemeljskim iskanjem
skrivnost trpljenja,
ki jo hraniš ti.*

*Kako nam duša v žrtvi dozoreva,
kako utrija v skalo jo vihar,
kako se Jezus tistim razodeva,
ki še uboštvo dajejo mu v dar.*

*Potem bom reven in bogat
kot ti, Marija,
ko se ti k srcu
Jezušček privija.*

Vital Vodusek.

Skrbimo za mladino

Značilno znamenje našega časa je boj za mladino. Pač tudi današnji svet ve, da tistega, kdor ima mladino, tistega je tudi prihodnost. Pa ne da bi današnji svet mladino posebno ljubil, da bi zanjo rad daroval, bodisi sebe, svojo skrb in delo, bodisi svoje imetje, denar in blago. Ne, ne gre za ljubečo skrb za mlade ljudi, gre v pravem pomenu besede za boj, za plenilni pohod.

Današnjemu sebičnemu kapitalističnemu človeku ni za otroka. Kdo bi sebe in svoje gospodarstvo obremenjeval z investicijami, ki se nikoli ne bodo obrestovale, ki bi mogle koristiti kvečjemu kdaj šele prihodnjemu rodu? Kdo bi svoje gospodinjstvo obremenjeval z delom in zopet z delom brez dobička in plačila, s skrbmi in zopet skrbmi, povrh pa še z nadlegami, nadlogami in sitnostmi brez konca in kraja? En otrok, to naj že bo, ali dva za družbo in za kratek čas in da dediščine ne bo treba dajati tujim beračem. A več otrok, čemu neki?

Prav tako malo je mladina pri srcu tudi današnji brezverski kapitalistični družbi. Dokaz je boj kapitalizma zoper družinske doklade pri delavcih in uslužbencih, zmanjševanje in obdavčevanje že tako ko tako »velikanskih« doklad za otroke, ukinjevanje davčne prostosti za družine z devetimi in več ko devetimi otroki, razen za najbolj ubožne. Dokaz je tudi v večnem ukinjevanju in zopetnem postavljanju šol, razredov in oddelkov, od osnovnih šol do univerze; to se kaže v večnem izpreminjanju učnih načrtov, uva-
janju šolnine, komandiranju šolske mladine k večernim cestnim obhodom pozimi, v temi in mokroti itd. itd.

Današnjemu kapitalističnemu svetu torej mladina ni pri srcu, pri srcu mu je le denar in imetje, uživanje in zabava in gre mu za oblast, za oblast prav posebno nad mladino. Jalova brezverska kapitalistična družba nima svojih otrok in jih sama tudi noče; zato pa je začela po točno določenem načrtu pleniti in ugrabljati mladino tam, kjer je, družinam, ki se otrok ne branijo, krščanskim očetom in materam, ki otroke še smatrajo za to, kar po božji volji so, za blagoslov z nebes.

Današnjemu brezverstvu ne gre torej za ljubečo skrb za mladino, ampak v pravem po-

menu besede za boj, za plenilni pohod.

Ali naj katoliška družba, posebno poklicani voditelji mladine, starši in družine, duhovščina in njeni sodelavci v Katoliški akciji — to početje gledajo kar s prekrižanimi rokami in molčé, češ, bo že kako, če ne dobro, pa slabo? To bi se reklo dajati potuho zapeljivcem mladine, to bi se reklo pomagati pri pohujševanju mladine. In kaj je rekel o takih naš Zveličar Jezus Kristus? »Kdor pohujša katerega teh malih, ki v me vérujejo, bi mu bilo boljše, da bi se mu obesil mlinski kamen na vrat in bi se potopil v globočino morja. Gorje svetu zaradi pohujšanja! Pohujšanje sicer mora priti (ker je svobodna volja človekova po izvirnem grehu k slabemu nagnjena, bo pohujšanja vedno dosti na svetu), toda gorje človeku, po katerem pohujšanje pride« (Mt 18, 6—7.) Ali si hočemo z vne-marnostjo res zaslužiti to prokletstvo iz ust prelubeznivega, po Očetu božjega nam brata? Ali ne bi začuli iz Njegovih ust rajši blaženo obljubo: »Kdor sprejme katerega takega otroka v mojem imenu, mene sprejme«?

Najprej starši in družine! Mislim, da je vsaka beseda odveč, če bi hotel tu govoriti o tem, da katoliški verni starši pod nobenim pogojem ne smejo dovoliti, da bi se njihovi otroci kakorkoli udeleževali življenja ali vzgoje v društvih, ki hočejo vzgajati svoj pomladek brez vere in celo v protikatoliškem duhu, v društvih, ki jim je celo po pravilih prepovedana udeležba pri katoliških verskih vajah. »Gorje svetu zaradi pohujšanja!« In naj bi starše zaradi take prepovedi zadela tudi kaka gospodarska škoda, kaj zato! »Iščite najprej božjega kraljestva in njegove pravice, in vse to (kar potrebujete za življenje) se vam bo navrglo!« (Mt 6, 33.) »Ne bojte se tistih, ki umore telo, duše pa ne morejo umoriti; bojte se marveč tistega, ki more dušo in telo pogubiti v pekel.« (Mt 10, 28.) »Boga je treba bolj poslušati ko ljudi.« Sv. Peter v Dej. apost. 5, 29.

A taka prepoved sama bi bila za mladino v obče, zlasti pa za šoli odraslo mladino še vse premalo. Starši morajo navajati svoje otroke sami k bogoljubnemu življenju, ne toliko z besedo in ukazi, ampak z ljubeznijo in živim zgledom. Doraščajoči otroci si naj bi bili čimprej v

svesti, da verskih dolžnosti ne vrše zaradi staršev ali drugih ljudi, ampak iz svobodne svoje volje iz ljubezni do Jezusa. Najboljša pot do tega je živo evharistično življenje v družini, ki se ga ne udeležujejo le otroci, ampak pred vsem tudi oče in mati, strici in tete.

Pa tudi to še ni dovolj. Treba je, da je tudi vsakdanje življenje, delo in trud, počitek in oddih, jed in pijača otrokom, zlasti doraščajočim otrokom živ zgled za to, da družina moli in časti le enega Boga, Stvarnika, Rešenika in Posvečevavca, in da ga časti in moli v duhu in resnici. Ne da bi imel prednost pred Bogom kakršenkoli malik, in naj bi se imenoval denar in dobiček, domačija in imetje, trgovina in podjetje, delo ali znanost in umetnost, ugled pred svetom in oblast ali lepota in zabava ali karkoli sicer! Cilj življenja naj bi bil ta, da bi pri vsakem delu z veselim srcem imeli pred očmi vrhovno in vse obsežno zapoved ljubezni.

Pa še enega ne pozabimo, zlasti napram doraščajoči, zlasti že šoli odrasli mladini! Kako lepi spomini so to na nedelje in praznike, ko si kot mlad fant, kot mlado dekle, hodil v spremstvu bratov in sester z očetom ali stricem, z materjo ali teto po polju in livadah, po gozdih in drvoščih in si opazoval življenje v prirodi, lepoto tega sveta in si se z njimi pogovarjal o delu in skrbah, o svojih in njihovih načrtih za prihodnost, o tem ali onem svojem ali njihovem veselju. Veš in se zavedaš: tedaj se je gradila prava nerazrušna družinska skupnost, tedaj se je gradil tvoj značaj, tedaj se ti je utrjevala volja in moč, da rajši umrješ, ko da bi postal nezvest svojim visokim ciljem, Bogu ter nebeškemu kraljestvu in njegovi pravici. Oče, mati, stric in teta, gospodar in gospodinja, pojdi in stori takisto!

Le še nekaj besed o nalogah odbornikov in njihovih sodelavcev v KA. Pred vsem naj tu omenim skrb za moško mladino, ki je že šoli odrasla in se pripravlja doma ali zunaj doma za prihodnji poklic; saj je ta vobče mnogo bolj ogrožena kakor ženska mladina, vsaj na kmetih in v manjših krajih. Skrb za žensko mladino v mestih in industrijskih krajih je pa poglavje zase, ki se ga bo treba tudi čim preje lotiti.

Dobro je, če se ta mladina zbira v fantovskih oddelkih ali v krožkih katoliške delavske mladine. A ob prosvetnih, socialno teoretičnih in praktičnih prizadeva-

njih naj se nikar ne pozabi tudi vrhovni namen vseh teh organizacij, da naj vodijo mladino k Bogu. Naj se tudi v teh občestvih, ki so včlanjene v škofijski ali župni KA, ne pozabi gojiti pravi verski duh, širiti od osebe do osebe ljubezen do evharističnega Kristusa in do pravega življenja iz vere in po veri v zmislu vrhovne zapovedi.

Pa vzporedno s temi odseki, kjer jih pa ni pa še posebno, naj se mladina zbira okrog zastave kongregacijske Matere, Device Marije. Nikar ne mislite, da je Marijina družba za fante (in može) kaj zastarelega, času malo primernega. »Naj se ne pozabi, da so bile le-te sprva namenjene samo moškim, v prvi vrsti mladeničem!« (Resolucije V. katoliškega shoda, 1923, str. 309.) Kdor je v Ljubljani prisostvoval prekrasni manifestaciji evharistične in marijanske misli ob dijaških marijanskih dneh okrog 8. decembra in je videl, kako so tu nastopali vprav fantje-dijaki brez strahu in mirno-odločno za Cerkev in vero, ta o tem ne bo dvomil. Treba je le, da Marijina družba za fante ni samo nabožna bratovščina, ampak da družijo mladino v primernih prostorih in o pravem času k vsemu, kar mladega človeka zanima, k izletom in izprehodom v prosti naravi, h gibalnim igram, plavanju in lahkoatletskim vajam o lepem vremenu, pa tudi k resnemu ali zabavnemu skupnemu čitivu, k šahu, petju, godbi, dramatičnim predstavam i. pod. Da bi bile vprav fantovske Marijine družbe jedro prav živega evharističnega križarstva!

Pot do mladeniških Marijinih družb pa bi vodila tam, kjer jih še ni mogoče ustanoviti takoj, preko deških Marijinih vrtcev; pot do takih Marijinih vrtcev pa preko slovenskih dobrih naših mater, ki naj jih duhovniki in sodelavci pri KA za to pokličejo na pomoč.

O socialnih in socialno-karitativnih dolžnostih in nalogah, ki jih ima katoliška družba, pred vsem pa vsi činitelji KA napram doraščajoči mladini, zlasti v mestih, pa naj izpregovorim kaj drugi pot.

Iz škof. odbora KA za ljublj. škofijo:

Dr. Ivan Grafenauer.

Kako naj odgovorim, če me kdo vpraša, kaj je »Katoliška akcija«? — Katoliška akcija je laičko apostolstvo... To je spet preučeno. Po domače bi rekli takole: »Katoliške akcije« apostol mora biti versko prežet človek; mora res kakorkoli že pomagati, da se obnavlja in utrjuje Kraljestvo Kristusovo na zemlji; mora biti v stiku s cerkveno hierarhijo t. j. z duhovščino.

Cerkvena pesem

*Okrasi in razsvetli se, Jeruzalem,
in sprejmi Kralja, svojo novo luč.
Glej: Ona, ki ga nosi, ti hiti v objem.*

*Prišla je že Marija z Jezusom,
ki se pred prvo zvezdo je rodil,
a vendar hoče k tebi v novi dom.*

*V naročje ga je Simeon sprejel —
otroka, ki je narodom Gospod.*

Da bi še ti za Njim roke razpel!

Vital Vodusek.

Izredno sveto leto

(2. april 1933 do 2. aprila 1934.)

Sveti oče Pij XI. je v božičnem nagovoru iznenadil kardinalski zbor z veselo novico, da se začne 2. aprila 1933, to je na tiho nedeljo izredno sveto leto, ki bo trajalo do 2. aprila 1934. To veliko ugodnost in dobroto je papež naklonil vesoljnemu svetu v spomin na 1900 letnico smrti našega Odrešenika.

Sveto leto je leto molitve in zadoščevanja, leto rešitve iz grešnih spon, pa tudi leto bogatih milosti in ugodnosti, ki bodo razglašene v posebni papeževi okrožnici.

Že iz bistva svetega leta izhaja za vse vernike važna dolžnost, da se opuščajo hrupne veselice, zlasti take, ki jim je razuzdanost, ples in popivanje pridruženo. Kaj bi ne bilo umestno, da bi se končno vsaj v tem letu vsi resni verniki združili tudi v boju proti alkoholni kugi, ki povzroča osobito v zadnjem času toliko žalostnih pobojev in nesreč v Sloveniji!

Sveto leto pa ima tudi ta namen, da nam pripomore do večjega posvečenja, do napredka v svetosti in krščanskih krepostih. Če hočemo, da se bo narod prerodil, mora seveda vsakdo skrbeti, da prerodi poprej samega sebe.

Sveto leto se prične tako, da papež na predvečer slovesno otvori jubilejska vrata na cerkvi svetega Petra v Rimu. Iste obrede izvrše hkrati trije kardinali, in sicer na cerkvi sv. Janeza v Lateranu, na baziliki sv. Pavla in Matere božje Snežnice (S. Maria Maggiore).

Milosti svetega leta se v prvi vrsti morejo dobiti v Rimu; vendar se pa v no-

vejši dobi jubilejski odpustki navadno raztegnejo tudi na ostali katoliški svet.

Sedanji papež Pij XI. je znan po svojih premišljenih ukrepih, ki jih naznani javnosti, ko so dozoreli, ne da bi časnikarski svet že poprej vse razglasil, kar ve in ne ve. Tudi to pot je presenetil s proglasitvijo svetega leta kardinalski zbor in vesoljni svet obenem, ko je po Radio-oddajni postaji sam in neposredno govoril celotni katoliški Cerkvi. V nekaj sekundah so valovi etra prepluli vso zemljo in še isti večer so prihajali v Rim odmevi hvaležnosti, ki so pričali, da je bilo novoletno darilo svetega očeta sprejeto povsod z največjim veseljem in zadovoljstvom.

Sveto leto bo privabljal v večno mesto milijone dobrih vernikov iz vseh delov sveta posebno tudi zato, ker je določeno večje število svetniških proglašenj in slavnosti prav za to leto.

Papež Pij XI. je v 11 letih svojega pontifikata doživel izredno priliko, da je rednemu svetemu letu (1925), in izrednemu sv. l. ob priliki svojega mašniškega jubileja (1929), mogel sedaj dovoliti in pridružiti še prav izredno jubilejno leto, ki ima globoko pomenljivo zgodovinsko podlago v Gospodu Jezusu, Odrešeniku našem. Ta povod je prvi v zgodovini svete Cerkve in v zgodovini svetih let sploh.

Naj po želji svetega očeta sveto leto pripomore, da zavlada povsod ona sreča, oni mir, ki je izražen v geslu:

Pax Christi in regno Christi!

(Mir Kristusov v kraljestvu Kristusovega!)

O sveti daritvi

Pred darovanjem duhovnik pozdravlja zbrano ljudstvo: Gospod z Vami! Kadarkoli sem se s tem tihim vabilom pri skupni sveti maši obrnil k ljudem, vedno se mi je zdelo, kakor da bi zbrane vernike z razprostrtimi rokami hotel kar prikleniti in združiti okrog oltarja — v pričakovanje čudovitega spremenjenja. Tako se pričinja darovanje. In prvo, kar privre iz srca, je vesela pesem. Res so vse daritvene pesmi in molitve vesele in za-

upljive, saj vemo, da Bog ljubi samo vesele darovalce. Zato mora vsaka grenkost in žalost iz srca, kadar pribežimo k Bogu s svojim darom.

Poglejmo najprej red posameznih molitev. Vso daritev smo razdelili zadnjič na darovanje in daritveni obed. Danes razvrstimo samo darovanje. Zopet ga lahko delimo v dva dela: prinašanje darov in spremenjenje darov. Vsak ima pa še svoje molitve.

Sredi oltarja		Na listni strani
Darovanje	Prinašanje darov	1. Pesem pri darovanju 2. Darovanje kruha 3. Mešanje vina z vodo 4. Darovanje vina 5. Še nekaj molitev 6. Umivanje rok 7. Molite, bratje 8. Prošnja nad darovi
	Spremenjenje darov	1. Uvodni slavospev 2. Svet, svet, svet 3. Spomin bojujoče se Cerkve — na zemlji živih in zmagoslavne cerkve — v nebesih 4. Prošnja za sprejem in spremenjenje darov 5. Poročilo zadnje večerje - SPREMENJENJE 6. Spomin Jezusovega odrešilnega dela 7. Spomin trpeče Cerkve — v vicah nas grešnikov in zmagoslavne Cerkve v nebesih

Pesem pri darovanju je navadno iz svetega pisma, največkrat iz psalmov. Kakor vse druge, poudarja tudi ta pesem misel dneva, nedelje in praznika. Včasih je bolj splošna, marsikaj pa čisto jasno govori o darovih. Vzemimo za primer pesem na praznik Gospodovega razglasenja:

»Kralji iz Tarza in otoki bodo poklonili darila; kralji Arabije in Sabe bodo prinesli darove; in molili ga bodo vsi kralji na zemlji, služili mu bodo vsi narodi.«

Današnja pesem je čisto kratka. V prvih stoletjih pa je bila mnogo daljša. Kakor pri vstopni pesmi (primerjaj odstavek v lanskem letniku v julijski številki) so vzeli navadno kak psalm in ga vsega ali vsaj po večini izpeli, prinašajoč svoje darove k oltarju. In spet so (kakor pri vstopni

pesmi ali pri 42. psalmu v pristopnih molitvah) pričenjali, spremljali in končavali psalm z antifono, ki je bila najpogosteje iz istega psalma. Polagoma je prinašanje darov izostajalo, psalm je postal predolg — in ostala nam je samo antifona: današnja pesem pri darovanju.

Ob tej priliki še nekaj o darovih in njih prinašanju — včasih in sedaj.

V prvih časih so darovali pri sveti daritvi vsi verniki kruh in vino. Sleherni je prinesel oboje s seboj in oddal duhovniku oziroma njegovemu strežniku pri oltarju. Redkokdaj je kak vernik prišel brez darov. To nam spričujejo najstarejša poročila. Vino so prinašali v majhnih vrčkah, kruh pa navadno v belih ruticah. To je bilo že v časih preganjanja. Ko pa je za-

dobila Cerkev prostost, se je to prinašanje darov še veličastneje razvilo.

Darove je prvotno duhovnik vse posvetil in pri daritvenem obedu so jih zaužili. Polagoma pa je nastajala sprememba. Deloma je ljudstvo premalo pazilo na izbranost darov; Cerkev pa je vedno bolj skrbela, da bi radi slabega kruha ali vina ne bila onečaščena Jezusovo Telo in Kri. Vrhov vsega pa so verniki tudi manj pri-

vanje. Ko pa je to prinašanje darov med daritvijo počasi prenehavalo, je zadobil ta dar pred daritvijo glavni poudarek.

Podobno navado imamo še danes, le da je pomen daru nekoliko obledel. V luči zgodovine pa moramo poudarjati prvotno darovanje. (Naj bi vendar že izginil med ljudstvom izraz, da kdo sveto mašo »plača«!) Še danes bi bilo najlepše, če bi vsi po evangeliju prinesli — prepevajoč dari-

M. Laach

Darovanje Gospodovo

hajali k svetemu obedu — obhajilu in seveda tudi k darovanju.

Zato so posvečevali vedno manj kruha in vina, dasi so oboje prvotno še odbirali od skupnih darov. Od 6. stoletja dalje pa je za potrebno količino kruha in vina skrbel duhovnik sam. Pripravi teh darov so odslej posvečali največjo pozornost. Še danes Cerkev najstrožje zahteva, da mora biti kruh (hostija) iz najboljše, čiste pšenice, vino pa pristno brez primesi.

Prav za prav prinašanje darov še s tem ni prenehalo. Še v poznih stoletjih opazamo, kako so ljudje pri darovanju mesto kruha in vina prinašali darove v denarju. Na vse to pa je vplivala še neka posebna navada: posameznik je namreč prinesel že pred sveto mašo kak dar, da je potem duhovnik v njegov poseben namen opravil daritev, dasi je bilo pri tej še vedno daro-

tveno pesem — svoj dar na oltar. Z darom pa seveda sebe samega in najlepše, kar človek ima: čisto ljubezen srca. (Deloma je to ohranjeno še pri mašah za umrle in pri darovanju ob nedeljah in praznikih.)

Ob tej priliki samo še nekaj o sadovih svete daritve. Deležni so jih pač vsi verni, ki so navzoči (mnogo je odvisno od njih pobožnega sodarovanja), zlasti oni, ki je prinesel poseben dar in se tako tem tesneje združil s sveto daritvijo. Potem pa sploh vsi verni, vsi člani Cerkve, živi ali umrli. Saj je vsaka daritev ponavljanje Jezusove daritve na križu, ki je bila za vse. Končno pa tudi duhovnik: saj ima on kot namestnik Jezusa — Velikega duhovnika pravico do prav posebnih sadov.

Vital Vodušek.

Kaj je po svetu lepega

Gospod urednik! Pravite, da bi spet kaj pisal za »Bogoljuba«? Jaz si take reči ne dam dvakrat reči. Mislim sem le, da ste me že vsi naveličani, zato sem obmolnil.

Sedim sam v svoji sobici — daleč od domovine — tukaj kraj velikega Berlina — skoraj med samimi protestanti. Sinoči sem prišel — in danes že pišem. Telesno sem tukaj, duh pa ne vem kolikokrat na dan zleti doli na jug. Če sem šel tam doli ven na faro, sem v nedeljo navadno vsaj trikrat pridigal. Tukaj pa bom imel vsako nedeljo v mali kapeli za peščico katoličanov kratko nemško pridigo — ni nič več. Oh, tega bom pogrešal — pridig! Zato pa želim pridigati vsaj s — peresom.

Torej v Berlinu sem. Vi veste, gospod urednik, kako smo pred tremi meseci skupaj potovali v Berlin: midva in še dva druga.

Reči moram: lepo je bilo! Dolga je bila pot, pa vse je šlo po sreči. Kar pa je glavno: veliko lepega smo videli in slišali. Vi ste se vrnili, jaz za Vami tudi, a — menda smem reči — Bog me je nazaj poklical sem v daljni Berlin. In nekaj s tega našega skupnega potovanja bi rad povedal Bogoljubovim bralcem. Med popisom bo pa prilika, da se vrže vmes za njivo slovenske zemlje kako zrno božje besede.

23. avgusta je bilo, ko smo sedli na vlak: vidva s prijateljem Ivanom, oba tam izza našega Senklavža, gospod Jernej pa se je pridružil v Škofji Loki. Reči moram, kar sem Vam rekel ob ločitvi v Koblencu: prijetna družba, da si boljše nisem mogel želeči!

Pot nas je vodila preko Gorenjske. Naj rečem o Gorenjski? Ne bom je opisaval, poznate jo. Kdo pa še ni bil na Brezjah? In če je bil na Brezjah, je videl Gorenjsko. Rečem le na kratko: Lepa je še vedno! Naj pridem s potovanja iz katerekoli dežele na Gorenjsko, moram priznati: Lepa je, da ji je težko dobiti para! Gotovo ima tudi Berlin svoje lepote. Okoli Berlina pa — kdo bi si mislil! — polno jezer, ob jezerih lepe naselbine. A gorá pogrešam! Našega Triglava, Grintovca, Storžiča, Sv. Jošta, Šmarne gore in sto in sto drugih vmes med njimi, samih starih znancev izza mladih let. Ko bi človek gledal le na lepoto kraja, nikamor bi ne šel iz domače dežele. A na svetu nismo zato, da smo tukaj, ampak zato, da pridemo nekam drugam. Zato moramo, če je treba, iti tudi po svetu — za višjimi cilji...

Da bi le ta naša Gorenjska, kakor cela Slovenska, tudi verna ostala! Da bi se v veri še poglobila! Kako pa je v tem oziru sploh doli pri vas? Kako še posebej na Gorenjskem? To je vprašanje, ki nam ne sme dati miru: Kako je z vero našega ljudstva? Ali je še trdna? Ali se majè? Od katere strani ji pretijo nevarnosti? Kje in kako je treba zastaviti, da se te nevarnosti odvrnejo? Zato pa gremo po svetu, da vidimo, kako je v tej zadevi drugod, po drugih deželah in narodih, da vidimo, kako se tam borijo s satanom za kraljestvo božje in duše in da se tudi mi borimo z njimi; da to, kar vidimo in slišimo lepega, domov prinesemo in na domača tla presadimo.

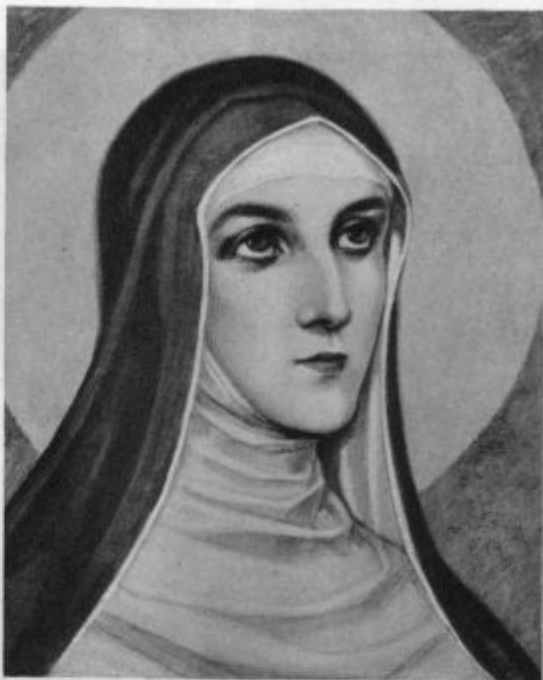
Začetek našega veselja

Beuronska šola

No torej, kako je? ... Je že — toda bomo se, kako še bo ... Dve reči sta, ki nam posebej ljudi kvarita: tujski promet in tovarna. Zato je umljivo, da kjer je to dvoje ali vsaj eno od tega, tam je versko življenje slabše. Je res križ! Tujski promet in tovarna pri našata ljudem nekaj zaslužka — kradeta jim pa vero. Kranj, Lesce, Bled, Jesenice, Koroška Bela in vse sosedne župnije, iz katerih hodijo ljudje v te kraje na delo, so danes v tem oziru težavne župnije. Tudi Gorje, Zasip, Boh. Bistrica, Begunje in celo nekdanja Breznica imajo svoje težave ... Na Dolenjskem, kjer ni ne tovarn ne tujcev veliko, je v tem oziru lažje. Kmečko življenje, najbolj naravno življenje, je za vero samo po sebi še najugodnejše. Toda tovarn in tujkega prometa se ne moremo ubraniti in se tudi — ne smemo. Ker ljudje vendar hočejo in morajo živeti! Kako torej kljub tujskemu prometu in tovarnam ljudem vero ohraniti, to je vprašanje, to je velika umetnost, s katero se moramo v teh časih baviti. Neki mlad gospod iz ene teh župnij mi je letos dvakrat bridko potožil: Oba z župnikom se trudiva, kar moreva, pa je le slabo: cerkev zelo prazna! Skoraj vse ob nedeljah dela, ob času največje brezposelnosti in revščine so hodili na planine in gori ves dan noreli, vrh tega imamo pa v fari še krivo vero — adventiste! Pa res! Še tega je bilo treba! Nove vere, ko še stare ne držimo! Čudo prečudno je: Naj govori ljudem človek, ki nekaj ve in ljudem res dobro hoče, ga ne bodo poslušali — naj pa pride kak slepar odkoderkoli in naj kvasi ljudem kakršnokoli neumnost, tega se pa nekateri takoj oprimejo in mu verjamejo!

Skoraj sem se preveč zamudil na Gorenjskem. Če bom tako počasi vozil, ne bomo kmalu v Berlinu. Pa povem vam, kadar sem hodil po Gorenjskem in se veselil naših lepih gor in lepega polja, me je obenem vselej tudi spremljala skrb, kako je in kako še bo z vernostjo našega ljudstva v teh krajih.

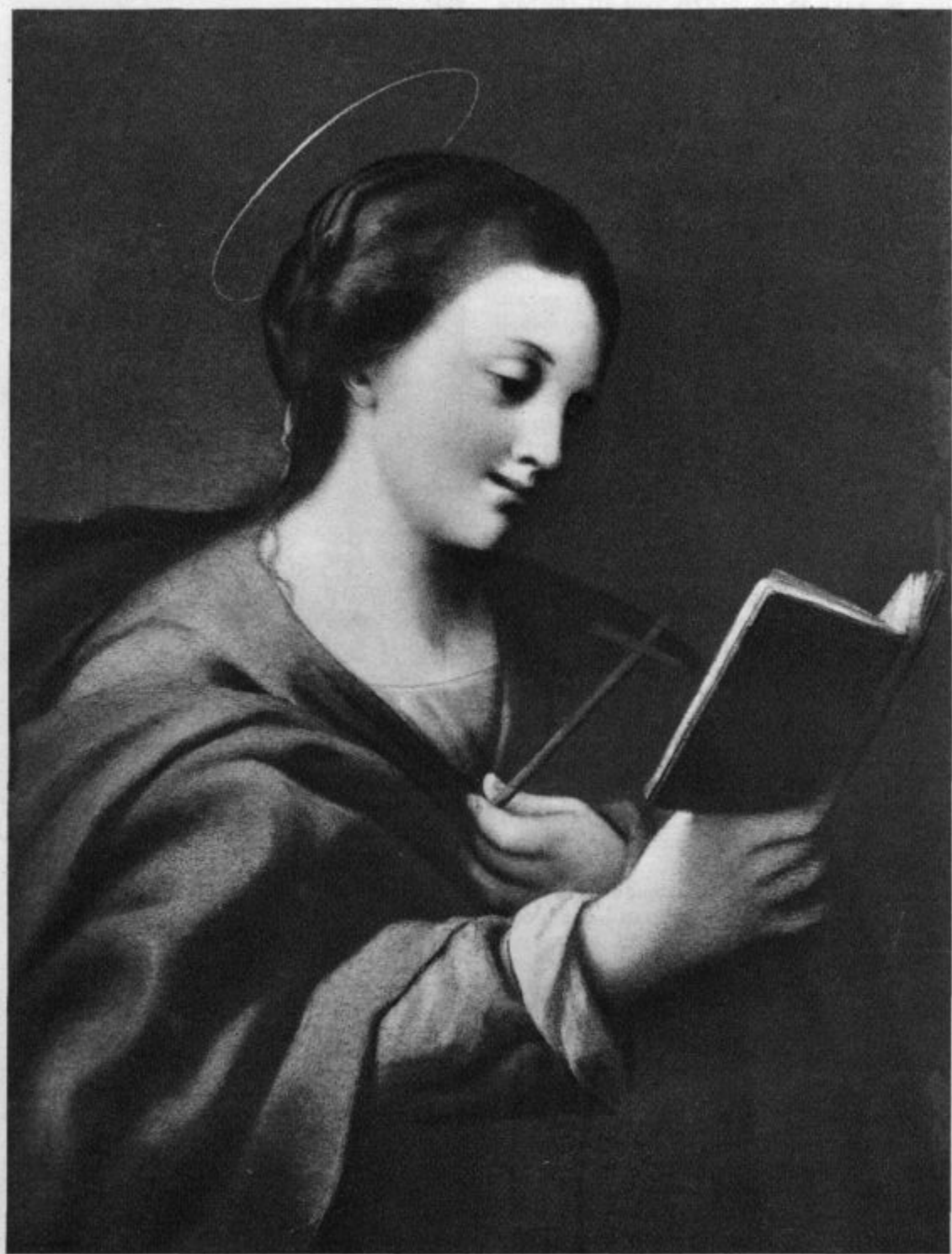
Onstran Jesenic se izgubimo v luknjo — predor — in ko pogledamo iz nje ven, smo na Koroškem, v Rožni dolini. Spet se vsuje vame cel roj misli in me spremlja, ko se vozimo od Podrožice do Beljaka. Tod je še slovenska zemlja — kako dolgo bo še? ... Ali na Koroškem še kaj »Bogoljuba« berejo? Slišim, da še precej. Imajo pa tudi svoj lep nabožni listič »Nedelja«, kakor jo imajo tudi na Štajerskem, a Koroška je druga od Štajerske. Kako je tukaj z vernostjo in verskim življenjem ljudstva?

M. Laach

Sv. Školastika

Slišali smo, kako so se naši ljudje pred plebiscitom na Koroškem slabo obnašali, pili in noreli in domačine pohujševali, kar je zelo neugodno vplivalo na izid plebiscita (glasovanja). — Slišim pa, da se versko življenje na Koroškem dviga. Škof Adam si veliko prizadeva. Tako imenovani »Caritassekretariat« — Katoliška akcija — deluje prav dobro. Tudi mi bi se imeli od nje kaj učiti! Posebno slovenski del, ki ga vodi dr. Blümel, je zelo živahen. Pomislite, da imajo že štiri domove duhovnih vaj! Tudi liturgično gibanje zelo pridno gojijo. Jezuitje pa so premisijonarili vse slovenske župnije. Nesreča je le, da tako manjka slovenskih duhovnikov, da morajo največ slovenskih župnijah biti nemški ... V takih mojih mislih smo se vozili skoz šentjakobsko faro, mimo Pečnice, kjer sem pred nekaj leti s profesorjem Huterjem iz Št. Jakoba obiskal gosp. župnika Koširja, ki je danes v Žihpoljah, tukaj pa je zdaj gosp. Sekol, ki pa sem ga pred plebiscitom obiskal v Vogrčah pri Pliberku. Veliko imam že znancev po Koroškem — ne samo v mislih, ampak v resnici. Zdaj nas je brzovlak brez usmiljenja nosil s seboj naprej mimo Baškega jezera in čez Zilo — v Beljak, kjer se prične nemška zemlja, po kateri bomo hodili zanaprej. J. Kalan.

Sv. Marjeta

Sola D. Correggio

Pri družbi v službi

II.

Gospod Anton je spal nemirno spanje. Vznemirjale so ga razne vesti, ki so mu prihajale na ušesa. Pri Dobravčevih ni vse v redu. Žganje kuhajo in godca preveč vabijo v hišo. Repinčeva več ne prihaja redno k družbenim shodom; ni mu bilo treba dolgo povpraševati, pa je kmalu vedel, kje ima dekle svoje shode. Gorjančeva tudi tako nekam čudno pozdravlja, da —. Včasih ji je šel pozdrav »Hvaljen Jezus« kar iz duše in iz srca, zdaj pa kar malo v tla pogleda in komaj slišno izpusti od sebe nekaj nerazumljivega, kolikor toliko človeškemu glasu podobnega. Potem se pa ljudje še čudijo, kdo jih toži, kdo opravlja, kdo obrekuje! Le kdo! Čisto sami se izdajajo, da ni pri njih vse v redu. Pogled, stopinja, beseda, še celo prostor, kamor hodijo v cerkvi, vse po svoje na zunaj razodeva, kaj se znotraj v dušah in v srcih odigrava.

»Čudno!« je modroval sam pri sebi, »čudno je to. Toliko milosti imajo na razpolago ti naši ljudje, pa hodijo tako lahko miselno mimo njih! O, ti moj Gospod nebes in zemlje, ki si nekdaž klical gorje Korozainu in gorje Betsajdi, kaj bi ti šele sedaj govoril, ko bi še enkrat stopil na zemljo v svoji človeški podobi! Vsakdanje sv. obhajilo, duhovne vaje, shodi, sv. maša, pridige, cele sklade blažilnega duhovnega branja... Pa še toliko drugih milosti in migljajev božje roke... In vse to gre mimo nas prav tako, kakor valovi Save, ki jih nihče ne pogleda, ki se zanje živ krst ne zmeni.«

Na misel mu je prišla družbena knjižnica. Res je sicer, da knjižnica ni zapovedana z vso strogostjo, ali vendar blagor družbi, če jo ima in če pridno zanjo skrbi in če se je članice pridno poslužujejo.

Še tisti dan je stopil do knjižničarke.

»Nekaj pojasnil bi rad glede knjižnice,« je povedal po kratkem pozdravu namen svojega prihoda.

»Prosim,« mu je odgovorila prijazno, čeprav se je iz besedi poznalo, da takih prihodov ni bila dosti vajena.

»Koliko knjig šteje naša knjižnica, bi rad vedel.«

Pa se je še zanimal za imena knjig, potem v kakšnem stanju so knjige in tudi kako se člani poslužujejo svoje knjižnice.

»Nekatere prav pridno, nekatere pa nič.«

»Kaj pa najrajši berejo?«

»Povesti.«

»Kaj pa stare Bogoljube, Glasnike in podobne stvari?«

»Na te so pa naročene. Saj jih imajo doma. Družbenih se malo poslužujejo.«

»Kdo ve, če domače kaj pridno berejo?«

»Letošnje že, to vem. Kako je pa s prejšnjimi, pa ne vem.«

»Če sodim po dosedanjih izkušnjah, potem bo pač tako, kakor povsod. Enkrat preberemo, potem pa odložimo in zalozimo.«

Knjižničarka Tona je povabila oči. Očitane jo je zadelo. Tudi sama je med tistimi. Enkrat prebere eno stvar, potem jo pa odloži in komaj čaka, da ji bo padlo v roke kaj novega, zanimivega, nenavadnega.

Storch

Jutranja molitev

*Dom duhovnih vaj pri sv. Jožefu
nad Celjem*

In če je že ona taka, kako naj potem brani in zagovarja svoje tovarišice!

»Tako je navadno pri naših ljudeh,« je nadaljeval gospod Anton, »da veliko berejo, skoraj bi rekel, da požirajo knjige, užitka nimajo pa od vsega tega nič. Napol preberejo, napol razumejo, v nekaj trenutkih pa vse pozabijo. Kakšne dobičke pa imajo potem od branja!«

Tona ga je začudeno pogledala. Da bi imel kdo dobiček od branja! Kje je pa ta človek to dobil! Saj je doma doslej vedno slišala, da od sedenja in od branja nimaš nič. Še manj ko nič. Kvečjemu, da malo svojo radovednost napasemo. Dobitek imaš od pridnega dela, od prireje pri živalih, od pridelkov na vrtu, od kokoši, če dobro ne-sejo; to že; od branja pa vendar ni mogoče imeti nobenega dobička.

Razumljivo. Tona je o dobičku sodila, kakor je od drugih slišala. O bogastvu duha ji ni bilo dosti znanega; koliko več pa je slišala o bogastvu denarja in zemlje in drugega premoženja.

»Že vidim,« je dejal gospod Anton pri slovesu, »tudi brati vas bom moral učiti.«

Spet nova beseda. Da bi ona in da bi njene tovarišice še brati ne znale! Ta je pa spet lepa! Oh, kako so nekateri ljudje čudni! Kakor se zasukneš in kakor se obrneš in kakor daš besedo od sebe, nikoli jim ne ustrežeš. Brati nas bo učil! Zakaj smo pa v šolo hodile! Znamo brati, znamo pisati, znamo računati, ročna dela znamo in še to in ono. Ni je strpelo doma. Morala je skočiti do sosedove Nežike in ji odkriti, kar je zvedela.

»Torej to je rekel, da brati ne znamo. Kje je neki to pobral?«

»Seveda, tako ne znam brati kakor on ali kakor gospod župnik. Saj tudi nisem toliko let v šolo hodila.«

»Kar je pa treba prebrati, pa že vsaka zase lahko prebere, četudi malo bolj počasi. Kdo pa gleda na tisto!«

»Pa sem le radovedna, kako nas bo brati učil. Bolj učen menda vendar ni, kakor gospodična Kodeljeva, ki nas je v šoli učila.«

Gospod Anton jo je mahal proti župnišču. Pa mu je prestregla pot Komarjeva mati.

»Samo za par besedi bi vas poprosila.«

»Prosim, kar povejte.«

»Kako se pa kaj naš fant v šoli uči?«

»Vaš fant? Janez je, kaj ne?«

»Ne, Miha je, Miha.«

»Naj pa Miha bo. Veste, če sta dva ali če so trije enega pisanja, jih še težko ločim. Počasi se bomo že spoznali.«

»O, saj vas že poznamo.«

»Vi že. Ampak jaz še ne poznam vseh. Pa bo že šlo. No torej vaš Miha; hm, ni ravno napačen fant. Skoraj malo preboječ je.«

»Tole bi vas rada prosila, če bi ga naučili, da bi pri sveti maši stregel. Tako bi rada videla.«

»Kar k meni naj pride, pa bo šlo. Čakajte, zdaj bom pa še jaz eno rekel. Pri vas nič ne berete. Nikjer ne vidim vašega imena zapisanega.«

Oh, vse bi jim rada naročila. Mohorja in vse, kar bi hoteli. Pa nobeden noče brati, jaz sama pa preslabo vidim. Ne morem več. No, da bom prav povedala: vsak zase že buli in bode v knjigo, le glasno noče nobeden brati. Tako čudni so zdaj otroci.«

»Le naročite jim, se bodo že poboljšali.«

† Trpin Franc

»Ne vem. Starega grešnika je težko boljšati.«

»Tudi to bo šlo. Bom že tudi jaz postal.«

Kaplan se je vračal domov za eno skušnjo bogatejši: torej tudi skupno družinsko branje peša. Lepo je bilo tiste dni, ko je bil še on otrok. Takrat so večer za večerom brali, zlasti pozimi. Eden naprej. Glasno, počasi, razločno. Vsaj tako za pol ure. Oče je prebrano stvar še malo pojasnil, potem smo pa šli k počitku, za božjo milost. Lepo je bilo tiste dni. Zakaj se jih novejši rod sramuje?

Z napetostjo je vse pričakovalo shoda. Saj se je že tako rekoč po celi župniji razneslo, da bo gospod voditelj učil brati take ljudi, ki že davno znajo brati. Smešno!

Prišel je zaželeni dan.

»Danes ne bomo imeli govora,« je bil začetek tistega shoda, ampak razgovor. Jaz bom povedal svoje, vi pa lahko poveste tudi svoje.«

»Dobro vem, da že davno poznate »i« in »u« in vse druge črke. Dobro vem, da s črkami znate vse dobro brati, premalo pa znate z duhom.«

Med poslušalstvom je završalo.

»Ne razumemo teh besedi,« je povedala prednica.

»Tako jih boste razumele. Preveč bere te naenkrat in prehitro. Cele knjige bi rade naenkrat prelistale. In to je narobe. Bolje po malem pa večkrat, kakor pa veliko naenkrat. Sicer se duh utruji, misli pešajo in človek nima od dolgega branja nič.«

»Mene rada glava boli, če dosti berem,« poseže vmes Drobževa.

»Mogoče. To je lahko od tega, ker si bolj rahlega zdravja in slabotnih živcev, pa je lahko tudi od tega, ker z duhom, z mislijo ne moreš več dohajati same sebe. Preveč in prehitro naenkrat je vsekako škodljivo. Človek nima potem od knjige tiste koristi, ki bi jo sicer lahko imel.«

»Kô pa tako rada berem in bi tako rada videla, kakšen bo konec,« je povedala Petračeva.

»Saj kruh tudi rada ješ, pa vendar ne poješ celega hleba naenkrat.«

»Ker ga ne morem.« Med dekleti se čuje pritajen smeh, češ ali si jo izkupila...

»Resnico govoriš. Celega hleba ne moreš naenkrat spraviti pod streho. Prav isto je pri branju. Preveč naenkrat ne gre. Ne morete vsega obvladati. Potem je pa vselej še eno potrebno. To, kar ste brali, treba dobro predelati in premisliti. S tem,

da nehaš in da knjigo zapreš, nismo z branjem še pri koncu. Premisliš, zakaj mora biti tako, kakor je zapisano; ali jaz delam tako; kje mi še manjka. Ali pri povestih: kako bi jaz ravnal na mestu glavnega junaka; zakaj on ni tako ravnal; njegove vrline, njegove slabosti; katere osebe so mi najbolj všeč in zakaj. Pa še več drugega podobnega.«

»Oh, kdo bo na vse to mislil!« Ta res iz srca prihajajoči vzdih Dobravčeve Polone je napravil mnogo prav pristrčnega smeha.

»Vidiš, to je vprav tisto, Polona in druge, vsem vam govorim: Misliti se nam ne ljubi. Duševna lenoba, zaspanost, omtvelost ali kako bi človek tega spaka prav imenoval. Treba se bo predramiti. Zlasti pri skupnem, glasnem družinskem branju bi moralo biti vedno tako. Kvečjemu pol ure brati. Kdor bere, naj se prej pripravi, da bo res dobro bral. Potem pa vsaj en četrt ure razgovora o tem, kaj smo brali in kako nam je bilo všeč. Potem bi družinsko branje prišlo do veljave. Zdaj marsikje peša, če ni že popolnoma zaspalo. Bomo ob priliki pri naših shodih poskusili s takim branjem.«

»Ooooh!« se je speljal po dvorani precej dolg zdihljaj.

»Pa še eno bom povedal: Ni zadosti, če eno in isto stvar samo enkrat preberem, potem jo pa položim v kot in je več ne pogledam. Petkrat in še po večkrat preberi eno in isto stvar, potem bo postala tvoja duševna last in potem ti bo šele koristila.«

»To bo pa predolgočasno,« je zagovarjala samo sebe Dragarjeva Minka.

»Ali si že poskusila? — Molčiš. Torej ne govoriš iz lastne skušnje. Kar poskusi. To, kar boš danes brala, preberi še jutri. Ali pa šele čez en teden. Pa boš videla, koliko novega in lepega si pri prvem branju prezrla. Zlasti, če si prvič prehitro brala. Polževa modrost, da naglica nikjer ni dobra, je tudi pri branju knjig na mestu. Ko začno zidati stavbo pri tleh, ko jo dvignejo iz zemlje, še ne more vsak spoznati njene lepote. Tudi ko pridejo vanjo notranji zidovi, nam še marsikaj ni umljivo, zakaj so vprav tako delali in ne drugače. Že ko bo stavba pod streho in ko bodo notranje in zunanje stene pobeljene in preslikane, pa še ne bomo dovolj spoznali njene lepote. Šele oprava naredi potem hišo prijazno in prikupljivo. Poglejte, koliko dela je treba že pri stavbah, da prav spoznamo njeno dovršenost. Pri branju se

ponavlja isto, samo v drugačni obliki. Evan-
gelijsko besedilo se leto za letom ponavlja
in vendar nam ni nikoli dolgočasno.«

Shod je minil.

»Pa smo mislile, da nas bo drugače
učil,« je šlo med dekleti.

»Pa je bilo to bolj potrebno. Zdaj bo-
mo vsaj znale knjigo v roke vzeti in jo
ceniti.«

Govorjenja o tem shodu je bilo pa še
ves teden dosti...

Janez Langerholz.

N A C I L J U

Učiteljica ponižanih

(Iz življenja Marjetke Sinclair. — Pripredil L. G.)

Uvod.

Tudi v sodobnosti imamo mnogo svetih
duš. Ob njih nam je misel topla. Saj so tako
človeške in vendar božje! Nič takega niso sto-
rile, kar bi bilo daleč od nas. V kolikih stva-
reh bi jih mogli posneti! Moderna svetnica je
podobna veselemu Frančišku iz Asizija. Takih
hoče današnja doba. Vse one vase zaprte žene,
ki so skoraj nečloveške žrtve prestale, niso za
nas! Tem ne moremo slediti. Predstavnica
modernih veselih svetnic je tudi toliko ope-
vana sv. Terezija Det. J., zato je pa prijetna
družica vse sodobne mladine. Pa še ta je ko-
likor toliko daleč od nas. Živela je v samo-
stanu, kamor večina nas ne more. Zunaj pa,
oh zunaj je pa tako težko enovito živeti, mi-
slim v podrobnosti: v slehernem koraku, v
sleherni misli. Saj je sto stvari, ki te zamotijo,
da pozabiš na nekaj, kar si sklenil... Pa tudi
tu se da svetniško živeti. Zatorej bo to leto
prinašal »Bogoljub« življenje deklice, ki je v
svetu živela, a bila zraven neprisiljena svet-
nica, neposredna kakor sveta Terezika v sa-
mostanu Lisieuju. To je bila Marjetka
Sinclair, ki so jo dale škotske pokrajine.
Rojena in odgojena je bila v kalni atmosferi
delavske ulice, medtem ko je Terezika iz
Lisieuja od početka dihala čisti zrak — in
vendar: duši obeh sta si sestrici. Isti vonj ne-
dolžnosti, ista žarkost ljubezni do Boga, ista
odpoved, ista gorečnost za duše — v obeh.
Marjetka in Terezika nam bodita dve vijolici,
ki dehtita sodobni mladini kot najdražje ka-
dilo. Tereziko poznamo, spoznajmo še Mar-
jetko!

Zvezde so žarele neskončno veselo ti-
sto noč.

V preprosti hiši edinburške ulice leži spo-
kojno mlada mati. Poleg sebe ima drobno
deklico, ki so jo davi krstili za Marjetko. Pre-
srečna je ta mlada mati: pred desetimi leti
je prišla iz mesta Dundee v Edinburg, kjer

jo je spoznal mladi in pridni Andrej Sinclair
ter jo zaprosil za roko. Od takrat je posijala
v njeno življenje svetla luč. Protestantinja je
bila. Ni poznala toplote cerkve, ljubezni obha-
jilne mize, sladkega miru po spovedi. Vera
njenih očetov je bila ledena. Srca so jim bila
večno mrkla. Nikoli niso čutili sonca nebes.
Oh, ta dobri Andrej, ki je pil že od otroških
let ljubezen katoliške vere, ji je odprl vrata
v bajno lepoto Kristusove Cerkve. Dala se je
krstiti in zdaj ne ve, kam bi od sreče. Že dvoje
otrok je povila, deklico in dečka; oba je po-
svetila Bogu. Zdaj leži zraven nje drobna
cvetka, ki so ji dali ime Marjetka. Tudi to
bo dala Onemu, ki je pripravil vsem ljudem
veselje brez konca v nebesih. Tudi Andreju
in njej, tudi trem njenim otročičem...

Nasproti postelje mlade matere visi po-
doba nebeške Matere. Cvetje dehti pred njo
in rdeča lučka plapola. Tja roma sleherni dan
oko bolnice in se vtaplja v pobožne misli:

Sestra si mi, Marija. Obe sva trpeli, obe
ljubili. Samo ti si bila neskončno plemen-
tejša: odrekla si se Sinu radi vsega člove-
štva. Šla si od Njega; razumela si ga, ko je
šel v smrt. Jaz seveda visim na teh črvčih
in bi za slehernega po stokrat umrla. Toda
nocoj, ko te gledam tako v oči, mi je srce
nekam razneženo. Čutim, da si prav blizu
mene, da me božaš kakor dete. Glej, dvoje
bitij sem darovala najinemu skupnemu Očetu,
to drobno štručko, Marjetko, pa dajem Tebi.
Vzemi jo, varuj jo, posveti jo!

Svetel mesec se je razlil skozi špranjo
zavese po sobi. Marija se je s stene smehljala.
Mlada mati pa se je sklonila nad hčerko in
jo prekrizala po vseh udih: »Da ne boš nikoli
z njimi žalila nebes! V imenu Očeta, v imenu
Sina, v imenu Svetega Duha in še v imenu
Mamice Marije!«

Zvezde se tako blaženo smehlajo na noč-
nem nebu!

Čas prvega pogleda, čas doznavanja v prostoru, v predmetih, v obrazih je minul kot sen. Saj vemo, kako se obrne leto! Ko da si kamen zalučal v vodo. Od onega večera, ko je mlada mati posvetila svojo Marjetko, je utonilo 6 let. Marjetka se je nagirala in naujcala. Marjetka se je naužila ulice.

Bilo je to zanjo prav za prav veliko doživetje. Sicer so pa vsa mlada leta ena sama veriga doživljanj. Vsaka beseda, ki jo otrok prvič sliši, razodene novo skrivnost. Korak za korakom, ko da hodiš po galeriji slik. Marjetka je stanovala v delavskem okraju. Tam ni bilo sonca, tam ni bilo radosti. Otroci se prav za prav še igrati niso znali. Obrazi so jim resno zrlili v umazane ulice, saj ni bilo nikjer trave, nikjer ptičjega petja. Zima in pomlad sta si bili podobni v sivih barvah in žalosti. Marjetka je poznala izprva to ulico le oddaleč. Kesenje pa so se približale nekatere sosedne deklice njihovi hiši. Marjetka je mnogo lepega zvedela pri svoji materi, česar druge deklice niso slišale. Pravljice o povodnih deklicah in legende o čudoviti rajski ptici pa o Jezuščku, ki je iz ilovice zgnetel ptičico, potem jo pa spustil pod nebo. In o Marijinem begu v Egipt, ko je Herod nedolžne otroke moril. Marjetka je pripovedovala, male sosedice pa so čudom odpirale usteca in strmele v novo kraljestvo sanj, ki ga doslej niso poznale. Dušice izgubljenih ovčk žalostnih delavskih ulic so se polagoma odpirale. Mladi prebivalci so se zmerom bolj pomikali k Marjetkini hiši. Marjetka pa ni le pripovedovala. Ko je končala legendo, je vstala in zaplesala med otroki in vsi so se spustili v nedolžno rajanje. Pozabili so na mračne ulice, pozabili na glad, začelo se je novo življenje, ki je bilo podobno onemu veselih kmečkih otrok, ki imajo toliko sonca, toliko zelenja, toliko cerkvic in igrač, da je njihova mladost kot en sam sladek sen. Marjetka je bila svečenica, preden je stopila v prvi razred ljudske šole.

Prečudno zgodej je bila razvita duševna stran pri mali Marjetki. To sicer srečamo pri mnogih otrocih, da si za razvoj otrokovega značaja ni vselej koristno, zakaj v najnežnejši dobi se tak otrok že globoko zamisli in zresni. Marjetka pa je doživljala le ono nežno vez med seboj in domačo hišo ter nebese, kar ji pač ni odvzelo brezskrbnega smehljaja z oči. Zanimivo je, kako skrbno je hranila sleherni novčič, ki ji ga je kdaj oče podaril. Prišel je njegov rojstni ali godovni dan in na posteljnem zglavju ga je čakal ljubek dar.

Marjetka je znala razveseliti svoje domače!

Neke jeseni so jo poslali v katoliško šolo sv. Ane. Kot plaha ptičica je sedela v prvi klopi in zrla učiteljici v obraz. Zopet nova odkritja: učiteljica je pripovedovala o nekdanji veliki domovini Škotov, pradedov sedanje Marjetkine domovine. Ves vzhodni del angleškega otoka so imeli v svojih rokah. Livade in gore in morje — v širino in dolžino in višino — vse je bilo njihovo. Pa so prijadrali novi narodi, Briti, Angli in Sasi, in gnali so jih zmerom bolj proti severu, kjer ni večne mirte in lovorike, marveč padajo beli snegovi. Tam so zdaj stisnjeni. Bili so takrat še pogani. Pozneje pa so jim prinesli luč vere misijonarji z Irske. Molili so Boga in ljubili so svete može. Toda kesneje jim je vzel isti narod, ki jih je nekoč pregnal z lastnih njiv, tudi katoliško vero pa jim navrgel novo, anglikansko. Večina Škotov tava danes v verski zmoti... Tako je učiteljica nekega dne pripovedovala.

Marjetka je strmela v to razodetje. Sosedov Jakob torej ni kriv, da ne hodi v cerkev. In dolga delavska ulica, ki ne zna moliti, ni kriva. Vsi ti ne poznajo Jezusa in Marije. Vsi ti so anglikanske vere.

O spoznali bodo. Prižgala jim bo luč Marjetka.

Marjetka je bila živo srebro. Med poukom kot marmornat kip, med odmorom žuboreč potoček. Sleherni deklici je bila na razpolago za tolmačenje in smejanje. Njena dve leti starejša sestra, Bela, je zaostala, dohitela jo je Marjetka in ji pomagala pri nalogah. Tovarišice so jo gledale kot ljubo sestrico. Pripovedovala jim je o igrah, o plavanju in — o spovedi pa obhajilu. Pri spovedi je že bila, a k obhajilu še ni smela. To pa je bil njen najslajši sen. Večkrat se je izmuznila iz družbe ali doma pa smuknila pred večno lučko, kjer je prosila: Jezušček, stori, da bom velika! Rada bi te vzela k sebi na dom; povsod boš z mano hodil: v šolo, na ulico, k morju, in mami bova pomagala kuhati in prati...

Marjetka je čakala. Molila je kakor živ angelček, smejala se in igrala. In — vso delavsko ulico je učila.

Nekega popoldneva je povedal veroučitelj: Jutri zjutraj ob osmih vas bo čakal Jezušček, da pridete ponj.

Marjetka, jutri zjutraj!

Vso noč so se zvezde smehljale in že rano zjutraj je sonce vstalo. Pač razumljivo. Saj gre Marjetka na božjo ženitnino. Oh, kako je ulica gledala svojo prijateljico, ko je v beli obleki hitela v božji hram! Deklice in dečki, ki so poslušali Marjetko in doživeli ob njej svoje otroštvo, so z žalostnimi očmi spraševali: Ali za nas ni Jezusa, da ne moremo

k njemu? Marjetka je tako srečna, mi pa ne moremo biti. Pa tudi mi bomo srečni. Šli bomo z Marjetko v njeno cerkev, molili njenega Jezuščka in častili njeno Marijo...

Tako je ulica besedovala, ko je videla Marjetko, kako jo nosi sreča na perotih v cerkev.

Marjetka je koprnela sredi cerkve. Brezkončen nemir jo je obšel. Saj je živo čutila: v oni beli hostiji, ki jo drži pater Jurij, je Jezus. In ta gre počasi k njej...

Cerkev se je izpraznila. Le vonj po kadilu in gorečih svečah se še kadi od oltarja k vratom. Pred oltarjem Brezmadežne pa je zatopljena v onostranstvo presrečna Marjetka. Nič ne ve, da teko ure že k poldnevju. Nič ne ve, da je brat Andrej, ki je bil tudi danes pri prvem obhajilu, že davno doma.

Marjetka je danes zamaknjena. Njena dušica svatuje.

Božični sen, ki prevzame slehernega človeka, pa naj bo tisoč kilometrov od doma in naj že tisočkrat pozabi Boga, je privonjal nad Edinburg. Tiste hiše, ki so poznale božje Dete, so se radovale.

Pri Sinclairjevih je bilo vse prevzeto. Že stoji drevesce v kotu, pod njim pa jaselce. Domači stoje ob vratih in strme v božično misel, ki jim jo je Marjetka pripravila. Po prstih se bližajo lučkam. Spodaj leže majhni omoti z imeni članov družine: Andrej, Bela, očka, mamica... Sleherni vzame svoj omot in ga odpre; notri je vabeča mlečna čokolada in listek: 10 svetih obhajil in 5 rožnih vencev sem darovala za te... In tako naprej.

Vsa družina Sinclairjevih je spogledala in brez besed mislila:

Pri nas imamo angelčka...

(Dalje prihodnjič.)

IZ ŽIVLJENJA CERKVE

Enajsta obletnica. V nedeljo, dne 12. februarja 1933 bomo imeli spominski dan, ko je slavno vladajoči misijonski papež Pij XI. pred 11 leti s trojno krono (tiaro) prejel vrhovno učeniško, duhovniško in pastirsko službo v Cerkvi Kristusovi. Po vsem katoliškem svetu se bodo ta dan opravljale molitve, da bi ljubi Bog blagoslavljal namestnika Kristusovega in dal sveti Cerkvi moč v duhovnem boju zoper številne protivnike, in da bi zavladal povsod mir Kristusov v kraljestvu Kristusovem. Pobožnih molitev se bomo udeležili tudi mi, da s tem pokažemo vdanost sveti Cerkvi in hvaležnost Bogu, ki nam je dal tako modrega vodnika v sedanjih težkih časih.

Lurški jubilej. 11. februarja obhajamo spomin prikazovanj brezmadežne Marije v Lurški votlini. Sv. Cerkev je vpeljala že pred leti sopraznik Lurške Matere božje, ukazala posebne duhovske molitve (brevir) in določila posebne molitve za sveto mašo tega dne. Za letos, ko praznujemo že 75 letnico prikazovanj, so določene v Lurdu in lurških svetiščih izredne svečanosti. Romanja tujcev, ki prihajajo vsako leto v večjem številu na ta kraj milosti, se bodo to jubilejno leto še povečala, zlasti ko se množi število očitnih čudežnih ozdravljenj, kar je izpričalo lansko leto.

O svoji avdienci pri papežu Piju XI. dne 24. XI. 1932 je vrhbosanski nadškof dr. Ivan Šarić povedal tudi sledeče: »Vsi se čudijo, kako more sveti oče pri vsem apostolskem

delu še dovoljevati toliko avdienc. Imenujejo ga drugega Siksta V. »Vatikansko mesto« raste in cvete pod njegovim žezlom — ki je žezlo miru in ljubezni. Kar trenutno mine pol ure razgovora s svetim očetom. Razume in govori pa malone vse evropske jezike. Poučen je o razmerah po vsem svetu. Pa mu tudi pišejo — kakor sam zatrjuje — muslimani, protestantje, pravoslavni in židi. Vsi gledajo v njem velikega duhovnega očeta. — Sveti oče je zdrav in krepak. Očitno ga krepi milost božja, saj dela ves dan in globoko v noč. Naj ga nam Bog še dolgo ohrani!...»

Povrnitev v katoliško Cerkev. V drugi polovici meseca novembra 1932 je objavilo 50 duhovnikov anglikanske cerkve pomembno izjavo. Med drugim je v tem manifestu tudi tale stavek: »Edino sredstvo, da se izmotamo iz sedanje cerkvene zmede (anglikanske), je v tem, da se zopet združimo s sveto stolico v Rimu.« Večinoma so to osebnosti, ki so že več let na vodilnih mestih v anglo-katoliški cerkvi.

Nova zveza (kakršne včasih ni bilo treba) — ki je ustanovljena v Belgiji in se imenuje »Zveza družin z mnogimi otroki« je narasla v preteklem letu za 22.900 družin. Skupno število izkazuje že 161.000 družin. Zveza se poteguje za zmanjšanje davščin, obresti, za znižanje cen na železnicah, za olajšave pri vojaški službi i. dr. Zadnje čase se je zveza zavzela zlasti za vdove mnogočlanskih družin.

Najbolj razširjen katoliški dnevnik je francoski list »La Croix« (Križ), ki ima danes 750.000 odjemalcev, med temi 100.000 rednih naročnikov. Nedeljska številka pa se razpeča v milijon izvodih. List je praznoval 50 letnico, jubilej dobrega boja v službi Cerkve in evangelija.

Veliko spoštovanje, ki ga uživa sv. Terezija Det. J., raste od dne do dne. Lani ni bilo med romarji, ki so prišli v Lisieux, nič manj ko 100 škofov. Posebnih romarskih vlakov so našli v preteklem letu 64. Življenjepis o ljubljani svetnici je preveden že v 35 jezikov. Francoske izdaje je prodanih že čez 3 milijone izvodov.

18 misijonskih okoliščin na Kitajskem je že v rokah domačih, kitajskih duhovnikov. To je za razširjanje katol. Cerkve prekoristna uredba sedanjega svetega očeta. Nedavno je bila dovoljena nova prefektura Tongsingfu v provinci Schensi; izročena je bila kitajskim frančiškanom minoritom. — Dne 1. oktobra 1932 je blagoslovil apostolski delegat msgr. Constantini prvo duhovsko semenišče, ki je pod vodstvom kitajskih duhovnikov.

Nazaj v sveto Cerkev! Pred sto leti se je na uglednem angleškem vseučilišču Oksford-u začelo gibanje za združenje anglikanske cerkve z Rimom. Med konvertiti sta bila tudi znana učenjaka Newmann in Manning, ki sta postala pozneje celo kardinala. Letos ob stoletnici je zopet izšel iz Oksforda oklic na anglikanske škofo in duhovnike. V tem manifestu se imenuje katol. Cerkev kot prava cerkev Kristusova, ki varuje od Boga razodeto resnico. Naravna posledica je — tako končuje okrožnica s pozivom na anglikane — da težimo po združenju s Kristusovo ustanovo.

Kako potrebno je moliti, da bi po 400 letih ločitve nastopila zopet jutranja zarja mirnega združenja!

Na holandskih kolodvorih so (kakor tudi v nekaterih drugih deželah) nabiti plakati zoper kletvino. Zbornica je pa sprejela posebno postavbo, po kateri bo odslej kaznovano zločinstvo bogokletstva. Kako se je pri nas razpaslo grdo sramotenje Matere božje in Boga samega z izrazi tujega jezika — je dovolj znano. Ali bi se ne dalo doseči, da bi se tudi pri nas ta od drugod zanesena grdobija zatirala — če ne drugače, pa vsaj s primernimi plakati.

Kakor pogani doraščajo otroci na Španskem, odkar so izgnali verski pouk iz šol. Samo v Madridu je 95.000 otrok, ki se v verskih naukih nič več ne poučujejo. Katoliški list »El Debate« navaja še večje število. Španski katoličani bodo imeli še dovolj opravka, preden bodo zopet prišli do svojih pravic...

Berlinski škof Schrieber je glede na te razmere zapisal v svojem pastirskem listu značilno pripombo: »Žalostni dogodki v nekaterih katoliških deželah, kjer katoličani niso pravočasno spoznali, kako potrebno je močno katoliško časopisje, govore dovolj jasno... Vsako sotrudištvo pri katoliškem tisku, vsaka oblika podpore je končno misijonsko delo za kraljestvo božje in Kristusovo.«

Ugibanje o novih kardinalih se rado ponavlja; a znano je, da se danes iz Vatikana nič ne izve, dokler ni stvar zrela. To vemo, da od junija 1930 ni bilo na dnevnem redu papeškega konzistorija nobenega kardinalskega imenovanja. Tudi to vemo, da je danes samo 53 kardinalov (sme jih biti največ 70). Od teh jih je pri cerkveni vladi v Rimu 24, 29 jih je pa med škofi in nadškofi po katoliškem svetu. Sedanji sveti oče se drži načela, da najodličnejše moči kardinalskega zbora najlepše in najboljše izvršujejo dolžnosti visokega zvanja na svojem službenem mestu, ki ga imajo kot škofje ali nadškofje.

Ali — ali. Škof msgr. dr. Downey (Liverpool na Angleškem) omenja v svojem adventnem pastirskem listu nevarnost komunizma. Značilne in odločilne so naslednje besede, ki jih beremo v njegovem listu: »Počasi pa gotovo stopa pred narode odločitev, ki ima samo dva izhoda: ali tak komunizem, ki izvira iz ljubezni do bližnjega zaradi Kristusa, ali pa komunizem, ki ga hočejo z železno roko sile naprtiti; — ali komunizem, ki sloni na pravičnosti in ljubezni do bližnjega, ali pa komunizem, ki korenini na ropu in nasilju.«

Za socialno pravičnost. Na zborovanju zvez katoliških vajencev in gojencev v Ameriki so napravili načrt, kako započeti križno vojno za socialno pravičnost. Kot prva stopnja tega gibanja, ki se nanaša na socialne nauke papeževih okrožnic, je vzgoja delodajalcev in delavstva, ki naj se prepričajo, da je kapitalizem v dosedanji obliki odpovedal. Končni cilj soc. vzgoje je, pripraviti vlado do sklepa, da sprejme papeževe nauke v podvig ljudskega blagra. 47 katoliških vseučilišč iz pokrajin vzhodno reke Mississippi je bilo zastopanih na tem velikem zborovanju. Hkrati je bil sklican enak shod za zapadne pokrajine v Kaliforniji, in še eno zborovanje na katol. univerzi v Washingtonu. Kot geslo so si zborovalci izbrali besede: »Blagor ubogim!« Na vse človeštvo pa so naslovili opomin: »Socialni preobrat je neizogiben; potreben je in mora priti. Preprečimo, preden bo prepozno, da ne nastopi v enakih oblikah kakor v sovjetski ruski deželi!«

Kakor vihar naj bi se dvignile množice vseh držav v protestu zoper krivice, ki se gode katoličanom v Mehiki. Začetek v večji meri je že storjen. V New Yorku je bilo sklicano velikansko protestno zborovanje. Kot prvi govornik je nastopil pomožni škof. Za njim je povzel besedo sodnik Alfred Talley iz New Yorka, ki je šibal nečloveške in krivične mehiške postave. Vsi govori so bili razširjeni po Radio-oddajni postaji. Prepis končnih sklepov so pa poslali mehiškemu predsedniku in ministrstvu za vnanje zadeve v Washingtonu.

. . .

Premembe v ljubljanski škofiji. Za dekanjskega upravitelja dekanije Šmarje je bil imenovan d. svetnik J. Hladnik, župnik v Št. Vidu pri Stični. — Podeljena je bila župnija Bukovščica d. svetniku J. Rihtaršiču, župniku pri Sv. Heleni, župnija Čermošnjice pa Fr. Zajcu, župniku v Tomišlju. — Imenovani so bili: Janko Sedej, kaplan v Stopičah, za domačega duhovnika v bolnišnici za duševne bolezni na Studencu, Jož. Budin, duhovnik goriške nadškofije pa za domačega duhovnika v zdravilišču na Golniku; p. Dionizij Dušej O. F. M., za kaplana v Vel. Dolini. — Premeščeni so bili kot kaplani: Anton Jerman iz Moravč na Suhor (z bivališčem na Radovici), Jožef Smolič s Trebelnega v Stopiče, Jožef Zalogar iz Št. Janža na Vrhniko. — Anton Porenta, župnik v Hinjah, je imenovan za župnika na Vačah; na njegovo mesto je prišel župnik Fr. Kolenc, doslej kaplan v Dobrničju. Župnija Sv. Helena je podeljena Ivanu Riharju, župniku na Vačah; v Nemčijo (Döberitz pri Berlinu) je šel pastirovat k. svetnik Janez Kalan, v Francijo med izseljence pa Anton Švelc, kaplan na Vrhniko. — Upokojen je radi bolehnosti M. Zevnik, župnik v Begunjah pri Lescah.

Umrl je Franc Pavlič, vojaški duhovnik v Zaječarju. Smrt ga je pobrala, ko je preстал operacijo v Beogradu. Pokopali so ga pri Sv. Križu v Ljubljani. Gorečemu duhovniku, ki se je povsod odlikoval z apostolsko delavnostjo, naj Bog da večno plačilo! — V Trbojah so 4. jan. pokopali biseromašnika Jurija Rozmana, bivšega dolgoletnega župnika v Kovorju. Rodil se je v Trbojah pri Smledniku 18. aprila 1846. Pokojni župnik je bil vzor skromnosti in ponižnosti, dasi je bil v nekaterih stvareh globoko izobražen in zlasti nadarjen za tuje jezike in za hebrejščino. Na zunanost pa ni nič dal. V prostem času se je rad bavil s čebelarstvom pa tudi z delom na polju. Držal se je do zadnjega starih običajev. Ljudstvo ga je jako spoštovalo. R. i. p.l

MARIJINE DRUŽINE

Marijinim družbam sporočamo, da se je našemu povabilu v zadnji Bogoljubovi številki odzvalo mnogo kongregacij, ki so darovale sv. Očetu za božične praznike duhovne darove. Na vigilijo svetega dne smo odposlali iz Ljubljane v Vatikansko mesto brzojavko, v kateri smo sporočili sv. Očetu, da se naše kongregacije pridružujejo drugim kongregacijam širom sveta in sv. Očetu poklanjajo duhovne darove.

Cez par dni smo prejeli iz Rima to-le brzojavko:

»Sv. oče se zahvaljuje Marijinim kongregacijam za duhovne darove, želi vsem članom vse dobro in jih blagoslavlja.

Kardinal Paccelli.

Tudi mi se kongregacijam lepo zahvalujemo za njih poslušnost in jih prosimo, da se še naprej spominjajo v molitvah Kristusovega namestnika, da bi mogel v teh hudih časih voditi krmilo Petrovega čolna — sv. Cerkve v božjo čast in zveličanje neumrljivih duš.

Škof. vodstvo MD.

Praznik dijaških kongregacij. Kdo bi ne bil vesel teh dobrih fantov, ki so se kakor urejena četa zbrali okrog svojega škofa v ljubljanski stolnici dne 8. dec. 1932, da so poslušali bodrilne besede in iz njegovih rok prejeli Evharističnega Zveličarja »Marija Brezmadežna je kot pokorna dekla sledila ukazom Najvišjega... Služiti po Marijinem zgledu večni Resnici, to je smoter katoliške mladine, ki je zato tudi vdana Cerkvi, ker ve, da je Cerkev v službi resnice...« Dekliška mladina srednjih šol pa je imela enako svečanost v uršulinski cerkvi, kjer je imel slavnostni cerkveni govor kanonik dr. M. Opeka.

Tehten in vsebinsko bogat je bil govor dr. Mihe Kreka, predsednika KA, ki je nastopil pri svečani akademiji kat. dijaštva v Unionu. Naj ponovimo samo nekaj značilnih misli iz njegovega izvajanja:

»Novo krščanstvo ne more biti več krščanstvo navade, ampak le krščanstvo živega prepričanja. Novemu katoličanu ni dovolj, da je zvest sin svoje Cerkve, ampak mora iz spoznanja sv. pisma in zgodovine Cerkve črpati svoj ponos in prepričanje...«

Mladina mora zgodaj zvedeti, da je uveljavljanje krščanskega vzora od dne do dne težje. Poprej je morda zadostovalo, če se je mladina ob jaselcah veselila, danes je potrebna zgodba Egiptovskega Jožefa, ki se je za svoje poštenje dal kaznovati; zgodba treh mladeničev, ki so bili vrženi v ognjeno peč radi verske stanovitnosti; zgodba o Danielu, ki so ga radi možatega izpovedanja vere in radi odločnega nastopa vrgli v levnjak...

Kristjan bodočnosti je kristjan odločnosti in zavednosti... Apostolska vera je bila kdaj morda bolj molitev, danes pa je tudi bojna pesem...»

! Svoj govor je dr. M. Krek zaključil takole: »Če pa kdaj vendarle pade tegoba v naše duše, takrat pa Materi božji luč prižgimo in si polni lepote najlepše Žene, prešinjeni duha božjega kličimo kot naš dekle in fant, lep in mlad, čist in svet, na vse grlo: Zdrava, zdraval Avel! Začetek našega veselja!«

Prisrčna je bila proslava Device Brezmadežne tudi v vrstah mariborskega katol. dijaštva. Čast marijanski mladini!

Ali ste čuli?... V novoletnem nagovoru je ljubljanski knezoškof najtopleje priporočal skrb za mladino. Zanj bo najbolje poskrbljeno pri Mariji. K Mariji, v njene vrtce, bomo vodili šolsko deco, v Marijinih družbah bodo našli zatočišče in varstvo pa najlepši vzor naši fantje, naša dekleta. Ljubezen do Marije je naš narod ohranila v zvestobi do Boga, do Cerkve, do domovine. Ljubezen do Marije nas vodi k sveti Evharistiji. — Hkrati z marijanskim bomo poživljali evharistično življenje na ta način, da bomo čim več mož in fantov pridobili in pripravili za udeležbo pri zaprtih ali vsaj odprtih duhovnih vajah!

Marijansko mesto bi lahko imenovali Dunaj, saj ima z okoliškimi kraji nič manj kot 527 kongregacij za različne stanove, sloje in starosti. Dunaj sam jih premore 353. Med temi jih je za moške 59, za fante 28, za srednješolce 21, za visokošolce 5, za mladeniče 25, za gospe 54, za visokošolke 3, za gospodične 89, za srednješolke 9, za učiteljice 6, za dekleta 54.

Zabukovje pri Sevnici. 8. XI. 1931 je bila ustanovljena tudi tukaj lastna Marijina družba. Pristopile so članice, ki so bile poprej pridružene sosednim kongregacijam in nekaj novih — skupaj 40. Začeli smo takoj tudi z odseki. Mesečne shode s skupnim obhajilom vzdržujemo redno. Obenem z dekleško družbo se je začelo versko obnavljanje tudi v novoustanovljeni kongregaciji za žene. V obeh družbah se je ob sprejemu dne 6. nov. 1932 število članic povečalo. Dne 5. jun. lani smo imeli skupno posvečenje presv. Srcu J. Tudi lepo bandero smo si oskrbeli.

VIII. XII. 1932. Lep, prikupljiv, poln mitine in toplote je praznik Marije Brezmadežne. Moč in blagoslov tega dne se usiplje v obilni meri predvsem na vse, ki se nanj pripravijo z duhovnimi vajami, tridnevnic, ali vsaj z dobro spovedjo. Tudi v Metliki smo se članice Mar. družbe pripravile na ta najlepši Marijin praznik s tridnevno zbranostjo, da smo s tem večjo ljubeznijo mogle pristopiti

k mizi Gospodovi. Naša četa raste in napreduje. Sprejetih je bilo zopet deset kandidatkinj pod Marijino zastavo. Želimo tem in vsem obilno duhovnega veselja in božjega blagoslova, da bi tem lažje vztrajale kot zveste in vzorne članice Marijine kongregacije.

Fantovska kongregacija sv. rožnega venca v Stari Loki oživljena. 16. aprila 1900 je škof Jeglič v Marijinem svetišču v Crngrobu slovesno sprejel 58 staroloških fantov v novoustanovljeno Marijino kongregacijo. Kongregacijo so posvetili Kraljici sv. rožnega venca in sv. Štefanu. Vojna in druge neugodne okoliščine so povzročile, da je kongregacija usehnila. V novjšem času pa so začeli fantje sami delovati na to, da se kongregacija iznova pokliče v življenje. In res se je priglasilo 30 fantov, da želijo stopiti pod zastavo Marijino. Po pripravi enega leta smo priredili na kongregacijski praznik sv. Štefana slovesen sprejem. Ob pol 3 popoldne se je slovesnost pričela. Najprej je voditelj pokazal, kako prav so storili naši predniki, da so fantom za patrona izbrali sv. mladeniča Štefana. Nato je bil pri oltarju sv. Štefana sprejem, ki ga je izvršil kanonik Mrak ob asistenci domačih duhovnikov. Višek slovesnosti je bil, ko so fantje proti Marijini zastavi dvignili desnice in obljubili večno zvestobo. Marsikatero oko se je zasolilo ob tem prizoru. Naj rožnovenska Kraljica na priprošnjo sv. Štefana dodeli našim fantom milost stanovitnosti in naj pripelje še druge njihove tovariše pod svojo deviško zastavo.

Sv. Lenart pri Veliki Nedelji. Lani 8. IX., se je pri nas okrog 60 dobromislečih mladenk z navdušenjem in neustrašenostjo posvetilo nebeški Kraljici ter si jo izvolilo za svojo Gospo, Zavetnico in Mater. Bog neskončno dobrotljivi daj, da bi vse to, kar se je ta dan sejalo in sadilo, obrodilo stoteren sad! — Nauke imamo redno vsako drugo nedeljo v mesecu. Sedaj ob novem letu smo razpredli tudi agitacijo za naročanje dobrih časopisov in nabožnih listov, posebno za »Bogoljuba«, kajti želeti je, da bi imela vsaka članica to svoje glasilo. — Drage sestre! Oklenimo se trdno Mar. dr., dajamo drugim lep zgled, prejemajmo marljivo sv. zakramente, udeležujmo se redno mesečnih sestankov! Bodimo tako zgled vsem faranom! Spoznale boste, kako resnične so besede, ki jih molimo pri družbenih shodih: »Glej, kako lepo in prijetno je, če prebivajo sestre skupaj!« Zato pa: Kvišku krščanska dekleta, — kliče nas Mati presveta; — le pod zastavo Marije, — da sreča nam rajska zasije! Agitatorica.

Lep zgled staršev je najboljši katekizem za otroke in najlepše ogledalo v hiši.

KATOLIŠKA AKCIJA

Desetletnico KA je proslavila celokupna katoliška mladina (dekleta, fantje, akademiki, delavstvo) v Monakovem in sicer prvo nedeljo v adventu 1932. K povorki skozi mesto se je združilo do deset tisoč navdušenih borcev za Kristusa Kralja. V cerkvi sv. Mihaela je govoril kardinal Faulhaber, kako naj mlad človek vzgaja in jači razum, voljo, značaj; kako naj spoštuje veljavnost staršev in drugih predstojnikov, kako naj se oprime npravnega reda. Živahna bodi mladina — pa ne predrzna; modra bodi — pa ne trmasta; zrela bodi — pa ne prezgodaj in ne preveč! Hočemo, da raste in napreduje mladina v srčni plemenitosti. — Pri glavnem zborovanju je imel nagovor tudi avstrijski minister dr. Sušnik: »Pri Kristusu se najdemo stari in mladi v lepi slogi. Skupno in vzajemno pojdemo v boljšo bodočnost. Spoštujemo katoliško preteklost, polni poguma prenašamo trdo sedanjost, železno voljo imamo pripravljeno za bodočnost: to je naš ponos in naša dolžnost!«.

Iz sej škofijskega odbora KA v Ljubljani.

Po mnogih župnijah še niso ustanovljeni župnijski odbori in sveti KA, marsikje ni pravega življenja v njih. Povsod, kjer teh odborov in svetov še ni, naj je prva skrb vseh k temu poklicanih (in k delu v KA so poklicani vsi pravi katoličani, saj so vsi po besedah sv. Petra deležniki kraljevskega svečeništva), da se ti odbori in sveti čim prej ustanove. Takoj nato naj si tudi delo razdele in premislijo, kako bi se ga najbolje lotili; to velja tudi za kraje, kjer odbore in svete sicer imajo, a bolj na papirju. Le pogledajo naj v že večkrat vsem odborem poslana »Navodila za člane župnijskih odborov in svetov KA«. Našli bodo gotovo dovolj dela, ki v njihovih župnijah še ni opravljeno in se opraviti da. Pregledajo naj tudi, kar se priporoča za delo v KA v »Bogoljubu« in drugih nabožnih listih. Vrste sovražnikov sv. vere in katoliške Cerkve se povsod zgrinjajo in urejajo in ne zamude nobene prilike, da bi Cerkvi škodovali, najbolj uspešno pa tam, kjer se nihče v župniji za KA ne zmeni! Brez odlašanja torej na delo!

Povsod, kjer so odbori in sveti KA ali kjer jih ni: ne pozabite na širjenje kraljestva božjega, najprej pri sebi in svojih družinah, pa tudi pri sosedih, prijateljih in tovariših, najlepše z apostolstvom lepega zgleda, pa tudi z apostolstvom ljubeznive besede. Blodečih nikar zmerjati in opravljati! Molite zanje in izkušajte jim s ponižnim, skromnim (nikdar ošabnim) dobrim zgledom kazati boljša pota!

Ne pozabite na delo v Marijinih družbah, Marijinih vrtcih. Kjer Mar. družb vobče še ni,

ali kjer jih za mladeniče in može še ni, skrbite vsi, ki ste dobre volje, da se vam ustanove. Matere, Vaša skrb predvsem naj bo, da se Vam otroci, ki dorastejo ali gredo po svetu, ne pogube. Zato jih izročajte Mariji, Materi božji, v varstvo. Skrbite, da se pri vas, če jih še ni, ustanove Marijini vrtci! Prosite in se vam bo dalo, trkajte, in odprlo se vam bo! Izročajte jih tudi evharističnemu Kristusu. Same jih s svojim zgledom vodite k Njemu, a glejte, da jih bo vodil tudi mož, da jih bodo vodili tudi strici in tete in posli, a vse to brez sile, ampak z zgledom in z ljubeznijo.

S temeljitim poukom in dobrim zgledom na domu skrbite posebno, da se Vaši otroci dobro pripravijo za prvo sveto obhajilo, saj bo kmalu na vrsti. Bodite sami z otroško ljubeznijo vdani ljubemu Jezusu, a z odraslo vero in odraslim upanjem!

Župnijski in dekanjski odbori naj mislijo na pomladne tečaje in prireditve KA; snov zanje škofijski odbor že pripravlja; naj jo pa pripravijo tudi sami!

DUHOVNE VAJE

V »katoliški vestnik« spada vsekako tudi sledeče poročilo: Početkom novembra 1932 je sprejel sv. oče Pij XI. 30.000 članov katoliške mladeniške organizacije iz vseh delov Italije. V letnem obvestilu je čitati, da se je v letu 1932 udeležilo 57.768 fantov duhovnih vaj, čez sto tisoč pa raznih izobraževalnih tečajev. — Katoliške dekliske organizacije pa so razdelile med mladino pol milijona katekizmov brezplačno.

Dom duhovnih vaj pri Sv. Jožefu nad Celjem. Čas je že, da tudi bravcem in bravkam »Bogoljuba« pokažemo naš Dom duhovnih vaj. Dobro leto že se vrše tu duhovne vaje za žene in dekleta. Doslej je bilo 12 tečajev zaprtih duhovnih vaj za dekleta, vseh udeleženk pa 429. Za žene sta bila samo 2 tečaja in udeleženk 62. Vse, ki so se duhovnih vaj udeležile, so bile zelo srečne in vesele. Ker privoščijo to srečo tudi vsem drugim ženam in dekletom, so izrazile željo, naj »Bogoljub« tudi o tem Domu kaj poroča. Priobčujemo zato danes kar dve sliki. Prva kaže Dom duhovnih vaj od zunaj, druga pa najlepše, kar hrani Dom pod svojo streho: oltar Brezmadežne, ki se na njem med duhovnimi vajami vsak dan opravlja sv. maša, — in tabernakelj, ki v njem stanuje Jezus, vir milosti, tolažbe in veselja.

Ker so v Domu nastanjene čč. ss. iz Družbe Marijinih sester (čudodelne svetinje), vlada v hiši tudi med duhovnimi vajami samostanska resnoba in tihota. Za gospodinjstvo skrbijo čč. sestre, vodijo pa duhovne vaje gg. misijonarji od Sv. Jožefa. Ker se je treba za vsak tečaj

priglasiti vsaj en teden pred začetkom, priobčujemo tukaj seznam tečajev za prvo polovico l. 1933.

Duhovne vaje za dekleta: od 18. do 22. februarja; od 1. do 5. aprila; od 20. do 24. majnika; od 17. do 21. junija.

Duhovne vaje za žene: od 1. do 5. februarja; od 22. do 26. aprila; od 3. do 7. junija. — Vzdrževalnina za vsako osebo 75 Din.

Možje in fantje izprašujejo: »Kdaj bomo pa mi imeli duhovne vaje?« Odgovarjamo: Takrat, ko bo postavljen nov Dom duhovnih vaj za moške. Na hribu sv. Jožefa rastejo hiše, kakor gobe po dežju; pa nobena ni sv. Jožefu tako všeč, kakor bi mu bil všeč Dom, kjer bi lahko delali duhovne vaje možje in fantje, ki od blizu in daleč tako radi obiskujejo božjepotno cerkev sv. Jožefa. Zato pa, možje in fantje lavantinske škofije, pomagajte postaviti tak Dom! Darovi naj se pošiljajo na: Samostan misijonarjev pri Sv. Jožefu nad Celjem. Namen pošiljatve naj se označi: Za nov Dom duhovnih vaj. Tudi žene in dekleta naj pridno prispevajo, da se oddolžijo moškim zato, ker so popolnoma zasedle prejšnjo Romarsko hišo, ki je postala Dom duhovnih vaj za ženske. Srčno želimo, da bi prihodnjo pomlad že pričeli z zidavo.

Duhovne vaje v »Domu Brezmadežne« na Mali Loki so bile zadnji mesec zelo dobro obiskane. Za kapelo imamo naročene umetniške kipe: Brezmadežne, Presv. Srca Jezusovega in sv. Male Terezije, ki jih bo napravil naš slovenski umetnik J. s. Urbanija. Željno jih pričakujemo. Pred Veliko nočjo bodo duhovne vaje za žene še enkrat in sicer od 24.—28. marca. Za dekleta pa od 18.—22. februarja, od 4.—8. marca in od 8.—12. aprila. Srčno povabljeni. — Oglasite se na naslov: Sestre križarke, Mala Loka pri Ihanu, p. Domžale.

DOBRE KNJIGE

Sveta Terezija Det. Jezusa, prvoobhajanka. Skromen spominček za prvo sv. obhajilo so založile karmeličanke na Selu pri Ljubljani. Cena à 50 par. Pri večjem številu nekaj izvodov gratis.

Franco Zabret, kovorski župnik, Sveti zakon, vrelec življenja. Misli ob okrožnici Pija XI. Casti connubii podane v enajstih govorih. — Za obnovitev človeške družbe je treba zdraviti družine. Zato je papež Pij XI. naslovil na ves katoliški svet okrožnico o zakonu, ki naj bi jo poznala sleherna družina. Temu namenu naj bi služili tudi prelepi govori kovorskega g. župnika Fr. Zabreta. Namenjeni so v pomoč pridiganju, prav tako pa tudi očetom in materam, ženinom in nevestam, da se bodo zavedali, kako nekaj velikega in svetega je zakon v luči vere. Toplo priporočamo.

Dobri pastir. Ali poznate to slovensko knjigo v treh delih, ki obsega premišljevanja o življenju našega Gospoda Jezusa Kristusa in njegovih svetnikov! (Pisatelj je semeniški spiritual dr. C. Potočnik v Ljubljani. — Založnik: Prodajalna Ničman

v Ljubljani.) — Čimdalje bolj se priporoča premišljevalna molitev osobito vnetim članom naših kongregacij, tretjega reda; marsikdo bi mogel poskusiti in začeti tudi s to poglobitvijo v molitveni zaklad, pa ne ve, kako in kaj. Oskrbi naj si te knjižice. V prvi bo dobil tudi navodilo za premišljevalno molitev; v vseh treh pa krasne misli, bogato jedro kot snov za premišljevanje. Naj bo s temi vrsticami slovenska javnost ponovno opozorjena na to dragoceno novost v slovenskem nabožnem slovstvu. —ž.

Antonio Cojazzi, Kristusov mladeč. Življenje Piera Giorgia Frassattija. Ljubljana 1932. Založil »Glasnik Presv. Srca Jezusovega«, Ljubljana, Zrinjskega c. 9. Cena 25 Din, vez. v platno 30 Din. Še žive svetniki; in Kristusov mladeč Pier Frassati je tak svetnik. Vesel, mlad, zdrav, živahen pa otroško pobožen. Rad hodi v visoke planine, pri javnih nastopih katoliških organizacij ga dobimo, agitira za dobre časopise, podpira siromake; glavno moč pa dobiva iz tabernaklja. Vsako jutro ga dobimo pri obhajilni mizi. Sicer pa: Vzemite in berite! Knjiga je namenjena našim fantom, tudi preprostim; mnogo, zelo mnogo lepega vam bo povedala. Obsega 230 str. in jo krasi več prav lepih slik v bakrotisku. Naše prosvetne knjižnice in mladeniške kongregacije bi morale poskrbeti, da jo bodo fantje dobili v roke in jo prečitali.

Herderjev leksikon, ki ga izdaja založništvo Herder & Co. v Freiburgu, Br., lepo napreduje. Sedaj je izšel že 4. zvezek. Obsega članke od Eisenhütte do Gant. Četrty zvezek je tiskan v 1632 stolpcih, obsega 45 daljših člankov in 26 deloma večbarvnih slik. Malih člankov pa seveda ni mogoče prešteti. Ta zvezek je prav tako kakor vsi prejšnji pisan zelo sodobno, solidno in praktično obenem, in vse katoliško. Cena v pol usnje vez. izv. 34:50 M, posebno fina vezava 38 M.

ODGOVORI

F. M. R. Ali je smrtni greh, če kdo vzame nekaj piškotov, bonbonov takemu, ki s tem trguje? Ali je dolžnost povrniti, če bi bilo n. pr. 8 do 10 Din škode?

Kadar je škoda malenkostna, je tatvina sicer odpustljiv greh. Ako se majhna krivica ponavlja, je to zelo nevarno, ker se človek tatvine kmalu privadi. »Iz malega raste veliko«; obenem pa že smrtno greši pri prvi tatvini, če po malem krađe z namenom, da bi si pridobil večjo vsoto.

Ker v Vašem primeru škoda glede na gospodarja ni taka, da bi Vas obsodil za velik greh, tudi povračilo ni nujno. Pač pa skušajte škodo s pridnostjo nadomestiti. Splošno si pa zapomnite, kaj pravi rečenica: »En krivičen vinar požre deset pravičnih.« S poštenostjo — in sicer vestno poštenostjo se najdalj pride in najbolje izhaja pred Bogom in pred ljudmi.

Ali je greh — govoriti ponoči z osebo drugega spola, ali iti z njo, četudi človek pri tem nič hudega ne misli?

Kdor se hoče greha obvarovati, se mora ogibati treh reči: priložnosti v greh, grešne prilike, bližnje nevarnosti. Trikrat se poudarja isto, kajne. S tem je povedano, kako nujna zahteva je to. Če bi anđel z nebes prišel in hodil po zemlji, bi se oprášil, pravi pregovor. Kaj šele človek, ki je tako slab, da ga vsaka prilika hitro izvabi in zavedel! Noč ima pa še celo svojo moč. Poleg tega še tole: Ogenj in slama se vname hitro in gori z veliko silo. Če molimo: »Ne vpelji nas v skušnjavo!« — ne smemo drugače ravnati in sami siliti v nevarno priložnost za greh. Seveda je razložek, če človek

slučajno naleti v tako okoliščino, ali če priliko sam išče. V prvem primeru nevarnost ni tako velika, ker je volja še bolj trdna. Človek ne sme sebi v tem oziru prav nič zaupati, saj izkušnja dovolj uči in ni treba, da bi vpraševali za svet izvedene duhovne voditelje. »Kdor se s smolo peča, se osmoli.« Morda se spominjate še znane basni iz berila za osnovne šole, ki govori o miški in slanini. Tako se godi vsakemu, pa naj ima še tako dobro voljo in dobre namene: grešna priložnost ga strmoglavi in ožge, če ne takoj, pa polagoma. Ni treba misliti, da satan, ki je naš zoprnik, ne ve, kako je treba človeka zazibati in premotiti, da ga zaplete v svoje mreže in zavede v greh.

Nauk iz vsega: Béži, béži, béži! Kdor se vedoma in prostovoljno poda v bližnjo grešno priložnost, že s tem greši, četudi bi slučajno ne nastalo drugače nič grešnega. Spovednik dobro ve, kako in po katerih potih brze zlasti mladi ljudje v greh, zato pa je njegova vestna naloga, da mora takim, ki živijo v prostovoljni grešni priložnosti, ali pa nimajo volje, da bi se takim nevarnostim izognili, odreči sveto odvezo, ker bi bila neveljavna. Za dobro spoved je namreč potrebno poleg drugega, da grešnik zatrdno sklene, varovati se v bodoče vsaj smrtnih grehov; tega sklepa pa ni, če nima resne volje, da se bo ogibal bližnje grešne priložnosti.

RAZNO

Vestnik D. sv. detinstva Jezusovega — poročilo za l. 1932 dobe gg. poverjeniki v trgovini Ničman (Ljubljana). Ako kdo želi, da pošljemo po pošti, se bo ustreglo. Kjer D. sv. d. J. nanovo vpeljejo, bomo radi poslali vse potrebščine gratis. Šk. vodstvo.

Iz vrst naročnikov. Pred nekaj meseci je preteklo 25 let odkar sem te, dragi »Bogoljub«, prvič dobila v roke. V dolžnost si šte-

jem, da se ti enkrat javno zahvalim. V tej dobi si mi bil najzvestejši prijatelj, učitelj in voditelj na potu življenja. Bil si mi svetilnik ob vihnem morju, kazal si mi pot k Bogu in Mariji. V najnevarnejših letih, ko sta se približavala svet in satan duši, da jo ujameta v svoje zanke, si bil moja najjačja opora. In pozneje, ko sem si izbirala poklic, nisem vedela, kje bi potrkala in prosila za sprejem, si bil zopet ti, dragi Bogoljub, ki si mi pokazal, kje me ljubi Bog hoče imeti. Po tvojem navodilu sem vstopila kot kandidatinja v samostan karmeličank bož. Srca Jezusovega na Dunaju. Tukaj v Zagrebu, kjer sem sedaj, imamo več nabožnih mesečnikov, ali najljubši in najzanimivejši mi je »Bogoljub«. Vsaka posamezna številka je vredna 20 Din in še več že zaradi krasnih slik. Zato te pa vsem slovenskim dekletom najtopleje priporočam in želim v novem letu mnogo novih naročnikov. Vsem sotrudnikom pa želim obilo božjega blagoslova, da bi še mnogo zlatega zrnja posejali v srca Bogoljubovih čitateljev.

Ako bi morda katera izmed bralk imela poklic za samostan in posebno nagnjenje do premišljevanja po vzgledu sv. Terezije Velike, pa tudi veselje do vzgoje siromašnih otrok, bi bila lahko sprejeta pri nas. Natančnejša pojasnila daje samostan karmeličank bož. Srca Jezusovega, Zagreb, Vrkovac 35.

Opomba: Življenjepis vzornega moža † Fr. Trpina bomo objavili v št. 3., ker zdaj ni bilo prostora. — Slika glej str. 38!

Odpustki za mesec februar 1933.

1. Sreda, prva v mesecu. Bl. Viridijana. P. o.: a) vsem, ki prejmejo sv. zakramente, molijo po namenu sv. očeta ter opravijo kake pobožne vaje na čast sv. Jožefu; b) istim kakor 15. dan.

2. Četrtek, prvi v mesecu. Svečnica. P. o.: a) udom br. Sv. R. Telesa pod pogoji kakor jutri; b) udom br. naše ljube Gospe presv. Srca v bratovski cerkvi; c) udom rožnovenske br. danes ali v osmini; d) udom škapulirske br. karmelske Matere b.; e) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; f) onim, ki nosijo beli škapulir, če molijo za osvobojenje sužnjev; g) udom Marijine družbe; h) udom družbe krščanskih družin; i) udom br. sv. Družine; j) udom br. preč. Srca Mar.; k) udom br. za duše v vicah danes ali v osmini; l) udom družbe sv. Petra Klaverja kakor 24. dan; m) istim kakor 15. dan; n) udom br. sv. R. Telesa še en p. o. pod pogoji kakor jutri, ker je prvi četrtek. — V. o.

3. Petek, prvi v mesecu. P. o.: a) udom br. sv. R. Telesa v bratovski cerkvi; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v župni cerkvi; b) vsem, ki prejmejo spravno sv. obhajilo, nekoliko premišljujejo dobrotljivost presv. Srca Jez. in molijo po namenu sv. očeta; c) udom br. presv. Srca Jez.

4. Sobota, prva v mesecu. Sv. Jožef Leoniški. P. o.: a) vsem, ki opravijo kake pobožne vaje na čast Brezmadežni, da nekoliko zadoste za njej stor-

jena razžaljenja, prejmejo sv. obhajilo in molijo po namenu sv. očeta; b) istim kakor 15. dan.

5. Nedelja, prva v mesecu. Sv. Peter Krstnik. Udom rožnovenske br. trije p. o.: 1. če v bratovski kapeli molijo po namenu sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. R. Telesom. P. o.: a) udom br. presv. Srca Jez.; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; c) istim kakor 15. dan.

8. Sreda. Sv. Janez Matski. P. o. udom br. z belim škapulirjem, če v bratovski ali župni cerkvi molijo za osvobojenje sužnjev.

15. Sreda. Bl. Andrej. P. o. vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerdnikom tudi v župni cerkvi, kjer ni redovne.

19. Nedelja. Sv. Konrad. P. o. istim kakor 15. dan.

22. Sreda. Sv. Marjeta Kortonska. P. o. istim kakor 15. dan.

24. Petek. Sv. Matija. P. o. pod navadnimi pogoji udom družbe sv. Petra Klaverja, ako molijo za razširjenje sv. vere.

26. Nedelja, zadnja v mesecu; pustna. P. o. vsem, ki vsaj trikrat na teden skupno molijo sv. rožni venec. — V cerkvah, v katerih je vpeljano tridnevno češčenje zadnje tri pustne dneve, dobe pod navadnimi pogoji p. o. vsi, ki obišejo sv. R. T.

Zahvale.

I. Č. se zahv. presv. Srcu J., Brezmadežni, sv. Jožefu, sv. Antonu, sv. Mali Cvetki in S. Mariji Celinii za uslišanje prošnje. — M. M. (Litija) se zahvaljuje Materi božji, sv. Tereziji Det. J., škofu Slomšku in drugim priprošnjikom za povrnitev dušnega miru. (20 d. v dob. namen.) — Presrčno zahvalo izreka brezmadežni D. Mariji za čudovito pomoč v težki bolezni — Antonija Cerar. — Mariji Pom. na Brezjah se presrčno zahvaljujem za mnogo prejetih dobrot. Č. M. — Zahvala Materi b. za pomoč. O. Č. — Volče. — Neka mati se zahv.

najsv. Srcu Jezusovemu, sv. Jožefu in sv. Tereziji Det. J. za ozdravljenje več let bolne hčerke. — E. J. (Ljubljana) se vsled obljube zahv. presv. Srcu J. in Mariji Pom. na Rakovniku za ozdravljenje in za milost vdanosti v božjo voljo.

Prošnje.

N. N. v Tr. se priporoča presv. Srcu J. in M. in sv. Tereziji D. J. za milost dušnega miru. — G. H. se priporoča presv. Srcu J., Mariji Pom., sv. Jožefu, bl. Don Bosku za pomoč v hudi stiski; prosi tudi duhovne osebe za pomoč.

Oskrbnina: I. razr. 100 Din, II. razr. 80 Din
Zdravnik: Dr. Fr. Dergane, šef-primarij v p.

Ali je Vaša hiša naročena

na edini
slovenski katoliški dnevnik **SLOVENEK**

Ako ne, pišite takoj na upravo „Slovenca“
v Ljubljani, da Vam ga pošljejo brezplačno
na ogled. Brezdvomno Vam bo ugajal!

Tisoči že ozdravljeni!

Zahtevajte takoj knjigo o moji novi umetnosti prehranjevanja,

ki je že marsikoga rešila. Ona more poleg
vsakega načina življenja pomagati, da se bo-
lezen hitro premaga. Nočno znojenje in kašelj
prenehata, teža telesa se zviša ter po poapue-
nju sčasoma bolezen preneha.

Resni možje

zdravniške vede potrjujejo prednost te moje
metode in jo radi priporočajo. Čim prej začnete
z mojim načinom prehranjevanja, tem bolje.

Popolnoma zastopni in poštne prosto
dobite mojo knjigo, iz katere boste črpali
mного koristnega. Ker moj založnik razpošilja
samo

10.000 komadov brezplačno.

Pišite takoj,

zadošča dopisnica na spodnji naslov:

Zbiralnica za pošto:

GEORG FULGNER, Berlin-Neukölln,
Ringbahnstrasse 24., Abt. 493.

Ljudska posojilnica v Ljubljani

registrovana zadruga z neomejeno zavezo
Miklošičeva cesta 6 (v lastni palači)

obrestuje hranilne vloge po
najugodnejši obrestni meri
ter brez vsakega odbitka.
Tudi rentni davek plačuje
posojilnica sama.

Hranilne vloge
znašajo nad 160 milijonov dinarjev.

„BUDDHA“

čajne mešanice so najboljše

TEA IMPORT
LJUBLJANA
VEČNA POT št. 15

Telefon 26-26

Telefon 26-26

VZAJEMNA ZAVAROVALNICA

Ljubljana, v lastni palači na vogalu
Miklošičeve in Masarykove ceste

ZAVARUJE: požar, zvonove, steklo, vlom,
nezgode, jamstvo, avtomobile, življenje v
vseh kombinacijah, posmrtninsko zavarovanje
»KARITAS«

Zastopniki so v vseh farah v Sloveniji in v
vseh večjih krajih v Jugoslaviji

Zavarujte sebe in svoje imetje
edino pri domači slovenski
zavarovalnici

H krstu botra !

Katera mati bi hotela postaviti svoje dete v življenje brez blagoslova in darila dobre botre . . .

Ravno tako neobhodno potrebno je gospodinji za pranje perila Schichtovo terpentinovo milo, a za namakanje Ženska hvala. Samo na ta način se ohrani perilo snežnobelo in sveže.

Za perilo

ŽENSKA HVALA IN
SCHICHT OVO
TERPENTINOVNO MILO

ST. FJ 11